

ספר זוהר חצות

ובו ד' ספרים נפתחים:

ספר א: זוהר ההתעוררות, דיניו ומנהגיו בנגלה ובנסתר והוא: לקוט גדול ונפלא מלא מזון אל זן, דברי הפוסקים הראשונים והאחרונים גדולי המקבלים, ספרדים, חסידים וליטאים, תורת הרשב"י זוהר הקדוש עם תורת האריז"ל ותלמידי הפעל שם טוב הקדוש, זי"ע. ובו הלכות והנהגות, אשר ילכו בהם כל איש ישראל מקטן ועד גדול כראוי וכיאות, ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי התורה הזאת. ולשומעים יונעם, ותבא עליהם ברכת טוב, וכל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה, בב"א.

בו יבאר: א. גודל החיוב לערך תיקון חצות, להשתתף בצער השכינה. ב. מעלת העוסק בתורה בלילה, ובפרט בלימוד הזוהר הקדוש. ג. מי שאינו יכול לקום בחצות, יקום על ידי יששכר וזבולון. ד. הנדיבים בעם יתנו עם הלומדים שילמדו לכל הפחות שעות זוהר הקדוש. ה. כל העקר הגאולה תלויה בתקון זה ובלימוד תורת הסוד.

ספר ב: חצות הרשב"י, ובו ב' חלקים

חלק א': בו יבואו מאמרי הזוהר הקדוש המדברים מענין קימת חצות הלילה אמירתה, תיקוניה, וסגולתיה

חלק ב': בו יבואו מאמרי הזוהר הקדוש המדברים מענין הגדול של לימוד תורה בחצות הלילה ובאשמורת - תקונו, וסגולתו

ספר ג: חצות הצדיקים

הוא לקוט גדול ונפלא מלא מזון אל זן, מגדולי תלמידי הפעל שם טוב הקדוש, זי"ע. ובו הלכות והנהגות, אשר ילכו בהם כל איש ישראל מקטן ועד גדול כראוי וכיאות, ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי התורה הזאת. ולשומעים יונעם, ותבא עליהם ברכת טוב, וכל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה, בב"א.

ספר ד: סדר תיקון חצות, עם דברי הזוהר על התקון

ספר א'

זוהר הַהַתְעוֹרְרוֹת

דִּינִיּוֹ וּמִנְהַגָּיו בַּבְּנִיָּה וּבַבְּסִתָּר

דיניו ומנהגיו בנגלה ובנסתר
"חצות לילה אקום להודות לך על משפטי צדקך"
התעוררות והתחזקות עם הלכות בענין קימת חצות

יקומו היהודים ויעשו תיקון חצות הלילה לעלוי שכינת עוזנו ולתקנה בתיקונה הראוים.
הנה באנו עכשו בהקדמה זו לבאר קצת ממעלת הקמים בחצות הלילה לעסוק בתורה
ועבודה, לתקן התיקונים הראוי, ועל ידי זה להתדבק בה' ושכינתו, ביחודא שלים, בשם
כל ישראל, למען שמו באהבה.

פרק א'

גודל מעלת תיקון חצות

הנה נודע גודל המעלה ועת רצון של קימת חצות לילה ואמירת תיקון
חצות להשתתף בצער השכינה הקדושה כמבואר בזה"ק בהפלגות
נוראות, צא ולמד מה שכתב השל"ה הק' בסידורו דברים מבהילים,
ומקורם בבכתבי האר"י החי, וזה לשון האר"י הק' זיע"א בשער הכוונות,
"הקם בחצות לילה ליחד קוב"ה ושכינתיה אין קץ ותכלית לשכרו ואין
למעלה ממנו, ויהיה מכלל אותם צדיקים הגוזרים למטה ודבריהם
מתקיימים למעלה", עכל"ק. ומבואר בספרים הקדושים שהוא בדוק
ומנוסה להחיש ישועה אפילו בשינוי הטבע.

ומפורש יוצא מפי רשב"י הקדוש בזה"ק (פרשת ויקרא), מעלת הקם לעסוק
בתורה בחצות הלילה וזה לשון הזוהר: (חלק ג' דף כ"ב ע"א) זַכָּא
חולקיה מאן דאתער בההוא זמנא ואשתדל באורייתא... וחוטא דחוסד

אֲתַמְשֵׁךְ עָלֶייהוּ, דְּמַהְהוּא חוּטָא אֲתַעֲטֵר בֵּר נָשׁ בְּעֵטְרָא דְּמַלְכָּא, וּמִנִּיהּ דְּחֵלִין
עֲלָאִין וְתַתְּאִין, הוּא עָאל בְּכָל תַּרְעֵי מַלְכָּא, וְלִית מָאן דִּימְחֵי בִידּוּי. וְאַפִּילוּ
בְּזַמְנָא דְּמֵאֲרִיהוֹן דְּדִינָא קִימִין לְמִידֵּן עֲלָמָא, לֹא דִינִין עָלֶיהָ דִּינָא. בְּגִין דְּהָא
אֲתַרְשִׁים בְּרִשִּׁימוּ דְּמַלְכָּא, דְּאַשְׁתַּמּוּדְעָא דְּאִיהוּ מְהִיכְלָא דְּמַלְכָּא, וּבְגִין דָּא לֹא
דִינִין עָלֶיהָ דִּינָא. וְכָאָה חוּלְקִיהוֹן דְּצַדִּיקָא, עכ"ל

בלשון הקודש: אֲשֶׁרִי חֲלָקוּ שֶׁל מִי שֶׁמִּתְעוֹרֵר בְּאוֹתוֹ זְמַן וְעוֹסֵק בַּתּוֹרָה...
וְחוּט שֶׁל חֶסֶד נִמְשָׁךְ עָלֵיהֶם, שֶׁמֵּאֲתוֹ חוּט מִתְעַטֵּר אָדָם בְּעֵטְרַת
הַמֶּלֶךְ, וּמִמֶּנּוּ פּוֹחֲדִים עֲלִיוֹנִים וְתַתְּחוֹנִים. הוּא נִכְנָס לְכָל שְׁעֵי הַמֶּלֶךְ, וְאִין
מִי שִׁימְחָה בִּידּוּ. וְאַפִּילוּ בְּזַמֵּן שֶׁבְּעָלִי הַדִּין עוֹמְדִים לְדוֹן אֶת הָעוֹלָם, אִין
דְּנִים עָלָיו דִּין, מִשּׁוֹם שֶׁהָרִי נִרְשָׁם בְּרִשָּׁם שֶׁל הַמֶּלֶךְ, שְׁנוּדָע שֶׁהוּא מְהִיכֵל
הַמֶּלֶךְ, וְלִכֵּן לֹא דְנִים עָלָיו דִּין. אֲשֶׁרִי חֲלָקֵם שֶׁל הַצַּדִּיקִים, עכ"ל.

רואים כֹּאן כִּמֵּה הַזּוֹהֵר מִשְׁבַּח אֶת מַעֲלַת הַקֵּם בַּחצוֹת הַלַּיְלָה, שֶׁהוּא
נַעֲשֶׂה בְּזֶה כִּמוֹ הַצַּדִּיקִים הַגְּמוּרִים וּמִמֶּנּוּ פּוֹחֲדִים הָעֲלִיוֹנִים
וְהַתַּתְּחוֹנִים וְאִין מִי שִׁימְחָה בִּידּוּ, כִּי נִרְשָׁם בַּחוּתֵם הַמֶּלֶךְ, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא. – וְיִסּוּד הָעֲנִין מִבּוֹאֵר בְּכַתְבִּי הַבְּעַשׂ"ט ה'ק' זִיע"א כִּי הֵלֵא כָל הַצּוּרוֹת
וְהָרַעוֹת שׁוֹרְשָׁם הוּא בַּצֶּרַח הַשְּׂכִינָה הַקְדוּשָׁה, וְלִכֵּן כֹּאשֶׁר מִתְאַבְּלִים
וּמִבְּכִים עַל שׁוֹרֵשׁ הָעֲנִין דִּהִינּוּ צֶרַח הַשְּׂכִינָה, מִתְקַנִּים מִמִּילָא כָל הָעֲנִינִים
וּמִשְׁתַּלְשֵׁל הַשְּׁפַע לְהַיּוֹשֵׁעַ בְּכָל הַיְּשׁוּעוֹת.

אומר הנביא (ירמיה פרק י"ג י"ז) "בְּמִסְתָּרִים תִּכְבֶּה נִפְשִׁי מִפְּנֵי גֹהַ וְדָמַעַת תִּדְמַעַת
וְתִרְדַּע עֵינַי דְּמָעָה כִּי נִשְׁכָּה עֶדֶר ה'". וּדְרָשׁוּ חז"ל (חגיגה דף ה' ע"ב): אָמַר
רַב שְׁמוּאֵל בְּרַי אֵינִיא מִשְׁמִיָּה דְּרַב מִקּוּם יֵשׁ לוֹ לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמִסְתָּרִים
שְׁמוֹ, מֵאִי מִפְּנֵי גֹהַ, אָמַר רַב שְׁמוּאֵל בְּרַי יִצְחָק, מִפְּנֵי גְאוּוֹתָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל
שֶׁנִּיטְלָה מֵהֶם וְנִתְּנָה לְעוֹבְדֵי כּוֹכָבִים, רַב שְׁמוּאֵל בְּרַי נַחֲמָנִי אָמַר מִפְּנֵי גְאוּוֹתָהּ
שֶׁל מַלְכוּת שָׁמַיִם שֶׁנִּטְלָה, עכ"ל. וְכָתוּב בְּזוֹהַר"ק (חֶלֶק ב דף מ"ו ע"א, וּבִאֲדָרָא) כָּל
הַלּוּמֵד אַחֵר חֲצוֹת לַיְלָה הַקְּבִ"ה מִשְׁקִיט אֶת הַמַּלְאָכִים וְכוּלָם מִקְשִׁיכִים
לְקוּלּוֹ, וְזֶה לְשׁוֹן הַזּוֹהֵר הַקְדוּשׁ: אֲבָל בַּפְּלָגוֹת לַיְלִיא קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא עָאל
בְּגִנְתָּא דְּעֵדֶן לְאַשְׁתַּעֲשַׁע אִם צַדִּיקָא, וְכַדִּין בְּעִי לִיָּה לְבָר נֵשׁ לְמִיקָם וּלְמַלְעֵי
בְּאוּרִיָּתָא, וְהָא אֲתַמַּר דְּקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְכָל צַדִּיקָא דְּבִגְנִתָּא דְּעֵדֶן כְּלָהוּ
צִיִּיתִין לְקַלְיָה, הָדָא הוּא דְּכָתִיב (שִׁיר הַשִּׁירִים פֶּרֶק ח' י"ג)^א הַיּוֹשֵׁבֶת בְּגַנִּים חֲבָרִים

מְקַשִּׁיבִים לְקוֹלָךְ הַשְּׁמִיעֵנִי. והא אוקמוה היושבת בגנים דא כנסת ישראל, דאיהי משבחת ליה לקודשא בריך הוא בשבחא דאורייתא בליליא, זכאה חולקיה מאן דאשתתף בהדה, לשבחא ליה לקודשא בריך הוא בשבחא דאורייתא.

ובכתבי האר"י מובא (שער הפסוקים - ספר שיר השירים): **"היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני"**, ראשי תיבות ח'בירים מ'קשיבים ל'קולך ה'שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות, על פסוק והנה נער בוכה ותחמול עליו וגו', והבן זה. - [ושם נתבאר בזוהר הקדוש על הפסוק (שמות פרק ב' ו') **"וַתַּחַמַּח וַתִּרְאֶהוּ אֶת הַיֶּלֶד וְהִנֵּה נֶעַר בֶּכֶה וַתַּחַמַּל עָלָיו וַתֹּאמֶר מִלִּדֵּי הָעִבְרִים זֶה"**, שכאשר היהודי בוכה ושב בתשובה מיד חומלת עליו השכינה הקדושה, ומבטלת ממנו כל דינין קשין וכו', ומשפעת לו שפע טוב ורחמים, (ועיין עוד זוה"ק חלק ב' דף קס"ה ע"א²)] וכן נהגו יראי ה' בכל הדורות, וכנודע כי מרן החתם סופר זיע"א נהג בכל ליל שישי לערוך סדר תקון חצות עם כל בני ישיבתו.

יש לו לבקש רחמים לפני המלך העליון. אם כן, לא יתפלל תפלה כלל, ולא יכנס בעצב כלל, שהרי לא יכול לשמח את לבו ולהפנים לפניו בשמחה. מה התקון שיש לאדם הזה? אלא ודאי הרי שנינו, כל השוערים ננעלו ונסגרו, ושערי דמעות לא נסגרו, ואין דמעה אלא מתוך צער ועצב, וכל אותם הממנים על אותם השוערים, כלם משברים חתיכות קשות ומנעולים ומכניסים אותן דמעות, ואותה תפלה נכנסת לפני המלך הקדוש. (דף קס"ה ע"ב) ואז לאותו מקום יש דחק מאותו עצב ודחק של אותו אדם, כמו שנאמר (ישעיה סג) **בְּכָל צָרָתָם לֹא (לו) צָר. תִּשְׁוֶקֶת אוֹתוֹ הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן לְמִקּוֹם הַזֶּה, כְּזֹכֵר שִׁתְּשׁוֹקֶתָ תָּמִיד אֶל הַנִּקְבָּה. כְּשֶׁנִּכְנַס הַמֶּלֶךְ לְגִבְרִיה וּמוֹצֵא אוֹתָהּ בְּעֶצֶב, אִזּוּ כָּל מַה שְׁהִיא רוֹצָה, נִמְסָר בְּיָדָהּ, וְאוֹתוֹ אָדָם וְאוֹתָהּ תִּפְלָה לֹא חוֹזֶרֶת רִיקָם, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא חָס עָלָיו. אֲשֶׁרִי חִלְקוֹ שֶׁל אוֹתוֹ אָדָם שְׁשׁוּפָה דְּמָעוֹת לִפְנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בַּתְּפִלָּתוֹ, עכ"ל.**

של אחרים ויושבת בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. חברים מקשיבים לקולך - מלאכי השרת חבריך בני אלקים דוגמתך מקשיבים ובאים לשמוע קולך בבתי כנסיות. השמיעני - ואחר כך יקדישו הם שנאמר (איוב ל"ח) **בְּרִן יַחַד כּוֹכְבֵי בֶקֶר אֱלוֹ יִשְׂרָאֵל, וְאַחֵר כִּךְ וִירִיעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹקִים.**

ב. זוהר חלק דף קס"ה ע"א וע"ב: בלשון הקודש: ונעלו לפניו. לא כתוב מלפניו, אלא לפניו, שהרי אין מי שיידע בו כלום. אבל לפניו, מי שנכנס אצל הרקיע הזה, צריך להפנים בשמחה ולא בעצב כלל, משום שהרקיע הזה גורם, ששם לא שורה עצב ורגז כלל, שהרי שם הכל בשמחה. ועל זה, כהן גדול שעומד לפניו לא היה נכנס לבית הקדש - רק בשמחה ולהראות שמחה, שהרי המקום גורם. ועל זה כתוב (תהלים ק) **עֲבַדוּ אֶת ה' בְּשִׂמְחָה בָּאוּ לִפְנֵי בְּרִנָּה. שְׁהִי צָרִיךְ שְׁלֹא לְהִרְאוֹת בּוֹ עֶצֶב. וְאִם תֹּאמַר, אִם כֵּן, מִי שְׁהוּא בְּצֶעַר וְדָחַק, שְׁלֹא יִכּוֹל לְשִׂמְחָה אֶת לְבוֹ, וּמִתּוֹךְ דְּחִקוֹ**

פרק ב'

מה יעשה האדם שאין בכוחו לקום בחצות

והנה בחולשת הדורות נתמעטו הלבבות, ואין איש שם על לב צער השכינה הקדושה, הנה יראה להשתדל לפחות פעם בחודש או בשבוע לקום בחצות ולערוך הסדר שסידר האר"י הקדוש, ועל כל פנים יתאמץ לקום בחצות באיזה לילה שיכול, ולהיות מכלל עבדי ה' וכמו שכתוב (תהילים פרק קל"ד א') "הִנֵּה בָּרַכּוּ אֶת יְדֹד כָּל עַבְדֵי יְדֹד הָעַמִּים בְּבֵית יְדֹד בְּלִילֹת" דייקא, ובאיזה לילה שאינו יכול יתאמץ על כל פנים לקום איזו שעה לפני עמוד השחר כמו שאמר דוד המלך ע"ה (תהילים פרק נ"ז ט') "עֹנֶה כְּבוֹדִי עֹנֶה הַנֶּכֶל וְכָנֹר אֶעֱיָה שְׁחָר"¹, וכמו שנפסק בשולחן ערוך אורח חיים (סימן א סעיף א) "יתגבר כארי לעמוד בבוקר לעבודת בוראו שיהא הוא מעורר השחר", וכתוב בכתבי האר"י כשקם קודם עלות השחר ומחבר לילה ויום בתורה אז ניצול מהקליפה שמתעוררת אז, (הנקראת עולת בהיפוך אותיות תול"ע, ומכניע אותה). וכן צוו תלמידי הבעל שם טוב זי"ע, מיד כשיתעורר משנתו כדי שלא יחזור ויישן, ירגיל את עצמו להתבונן מיד לפני מי הוא שוכב לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה, כמו שכתוב, "הלא את השמים ואת הארץ אני מלא" וכו', ואילו היה שוכב לפני מלך בשר ודם היה מתחייב בנפשו וכו'. וטוב להרגיל עצמו לומר מיד שניעור נוסח זה: מודה אני לפניך מלך חי וקים שהחזרת בי נשמתי בחמלה. רבה אמונתך: ויצייר במחשבתו אותיות שמו בשילוב אותיות נשמה – כגון אם שמו יצחק נישצמחהק – ניצשחמקה – ובזה יגביר כח נשמתו ויצליח בעבודת ה', ובזה יזכור את ה' הנצב עליו ויקום בזריזות.

כשהקב"ה מושך חוט של חסד על כנסת ישראל, נוטלים חלקם כל המתחברים עמה בלילה

וכתב השל"ה הקדוש – (מסכת חולין - פרק דרך חיים תוכחת מוסר כ"ב): וכשקול רנה של תורה עולה מלמטה, מחריש הקב"ה כל צבא מעלה ומקשיב הקול ההוא, וכנסת ישראל וכל צבא המלאכים מקשיבים הקול ההוא, כענין שכתוב (שה"ש ח, יג), היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני. וכשהקב"ה מושך חוט של חסד על כנסת ישראל, נוטלים חלקם כל המתחברים עמה בלילה. ולפי שהיה דוד יודע דבר זה, אמר חצות לילה אקום להודות לך וגו'.

ג. והוא סגולה נפלאה לאמר פסוק זה ז' פעמים ישר והפוך – ולאחר מכן לכוון לשעה

(תהלים קיט, סב), וכתוב (תהלים נז, ט), עורה כבודי וגו', ודרשו רז"ל אני מעיר את השחר ואין השחר מעיר אותי, לפי שלא היה ישן אלא כשינת הסוס, והוא סוד נעלם. וכשעלה עמוד השחר באה הכלה מעוטרת מכמה שירות ותושבחות וכמה מיני תודה, כלולה ממעלה וממטה, ויושבת בחיק דודה. וכשרואה אותה באותה התיקון הטוב, מְצִיָּה לכתוב בספר, כל בני ביתו העומדים בבית ה' בלילות, ומושך עליהם חוט של חסד. ומאותו החוט נכתר אותו צדיק בכתר המלך, ויראים ממנו עליונים ותחתונים, ואין בעלי הדין שולטים עליו, לפי שהוא רשום בסימן המלך וניכר שהוא מבני ביתו, ולפיכך אין דנין אותו. והנזהר בזה מעיד על עצמו שהנשמה הקדושה מאירה בו, ומאהבתו ביוצרו מתעורר לעבודתו. ובשביל שהיא שעה רצויה היה מזהיר הנביא ואומר (איכה ב, יט), קומי רוני בלילה לראש אשמורות, וכתוב (ישעיה כו, ט), נפשי אויתיך בלילה. וצריך לזוהר שלא יפסיק משיתחיל עד שיתפלל עם הנץ החמה, עכ"ל.

"הבא להרגך השכם להרגו" – עד להרגו בעסק התורה שבחצות

ו**כתב** הרי"ח הטוב בספרו בן איש חי פרשת וישלח (שנה ראשונה), וז"ל: ויאמר לו אלהים שמך יעקב, לא יקרא שמך עוד יעקב כי אם ישראל יהיה שמך, ויקרא את שמו ישראל, נ"ל בס"ד טעם ליתרון שם ישראל אשר נתן לו, והוא, כי ישראל הוא מספר, יעקב משה דוד, דשלשה צדיקים אלו צריכין להיות בחיבור אחד, כי הם בחינת ו"ה שבשם ברוך הוא, והיינו יעקב באות וא"ו וכן משה רבנו ע"ה, אלא שיעקב מלבר ומשה מלגאו, כנזכר בזוה"ק ובדברי רבינו האר"י ז"ל, ודוד הוא בחי' ה"א אחרונה, ולכן אמר לו השי"ת "ומלכים מחלצין יצאו" רמז לו על מרע"ה דכתיב ביה ויהי בישורון מלך, ועל דוד המלך ע"ה, שהוא ראש המלכים שזכה ונטל המלכות, ונרמזו שלשתם בשם ישראל, כי צריך לחבר אותיות ו"ה תמיד ביחד שלא יתפרדו חס ושלום, ולכן ישראל שיצאו נשמותיהם מן חיבור בחינת ו"ה, ג"כ זכו לשם זה של ישראל שנקראו בו, וגם להורות כי צריכין תמיד לעסוק בתורה לחבר אותיות ו"ה, ולכן צריך לעסוק בתורה ביום ובלילה כמו שכתוב "והגית בו יומם ולילה", כי היום הוא סוד וא"ו והלילה היא סוד ה"א, ולכן צריך להשתדל ג"כ לחבר היום והלילה בעסק התורה.

על כן מלבד שצריך לקום באשמורת כדי לעסוק בתורה בלילה, עוד צריך להזהר שיחבר סוף הלילה עם תחלת היום בעסק התורה כדי לעשות בזה חיבור ו"ה בשלימות: ולכן אמרו חכמינו ז"ל, הבא להרגך השכם להרגו, וכתבו חכמי המוסר דקאי על יצה"ר, שצריך האדם לקום באשמורת להרגו בעסק התורה שבחצות הנקרא לילה, שהוא מעולה יותר מעסק התורה בחצות הראשון הנקרא ליל, ואמרתי בזה, ליל"ה למפרע הוא ר"ת ה'בא ל'הרוג י'שכימו ל'הרגו, ואשרי אנוש יעשה זאת ובן אדם יחזיק בה, שיהיה ניעור באשמורת בכל לילה בחצות השני לעסוק בתורה, כי מועיל לימוד תורה בעת זה לכמה דברים, צא ולמד בזוה"ק כמה הפליג בשבח ותועלת לימוד זה (עכ"ל הטהור).

פרק ג'

מי שאין בכוחו לקום, יחזיק ידי תלמידי חכמים הלומדים בחצות זוהר הקדוש

ועוד יכול לקיים העצה שסמכו עליה כל הפוסקים בדין יששכר וזבולון (שו"ע יו"ד סימן רמ"ו) דהיינו להחזיק מכספו את הקמים בחצות, וייחשב לו לצדקה כאילו עשאה בעצמו, וכן מובא בספר כף החיים (פלאג"י - סי' ג' סעיף ב') דמי שאין בכוחו לקום, יחזיק ידי תלמידי חכמים הלומדים בחצות. - וכן הוא בספר דמשק אליעזר וז"ל, החיוב מאד לכל אדם להתאמץ בכל יכולתו לקיים תקון חצות ומי שטרוד מאד בעסקי העולם ואי אפשר לקיימה, על כל פנים יראה להחזיק איזה בר אוריין שהוא יקיימה ויהא לו חלק בו. - ויתנה עם האברך, שמחויב ללמוד לכל הפחות 2 שעות זוהר הקדוש, כידוע מספר האדרא הקדוש, שמחצות הלילה ועד שתי שעות באשמורת הלילה, הוא זמן הכי מסוגל בשמים, בפרט ללימוד תורת הסוד. (ישעיה פרק נ"ו ב') "אֲשֶׁרִי אֲנוֹשׁ יַעֲשֶׂה זֹאת וְכֵן אֶדְם יִחְזִיק בָּהּ", ומה טוב חלקו ונעים גורלו בעולם הבא, "עין לא ראתה אלו-הים זולתך", ובכך יזכה לכל אשר הבטיחו חז"ל הקדושים.

וכל אחד שיכול לעשות עסקת יששכר וזבולון, יעשה עם אברכים הקמים ללמוד בחצות זוהר הקדוש, ואם יכולים ילכו לקבר רחל לשפוך שיח ולעורר ישועת ישראל במקום קדוש ונורא, ושמה ילמדו זוהר הקדוש, שהוא תיקוני השכינה הכי גדול, ובזה מסייעים אותה ללקט הניצוצות הקדושים, ונגאלת מבור השבי, וכבר נקבע על ידי יעקב אבינו למקום

תפלה וישועה, (כמאחז"ל מד"ר וישלח וזוה"ק ויחי, וברש"י בפרשת ויחי), וכבר נודע מה שכתוב הגה"ק מברדיטשוב זיע"א בקדושת לוי (פרשת ויצא) כי קול עצום ונורא יוצא בכל עת שבאים להתפלל בקבר רחל, עכת"ד. ומי יוכל לשער גודל זכות וסגולת התפלה בקבר רחל, אשר בכל הדורות הייתה אבן שואבת לישועת הכלל והפרט, עד אשר הגר"א מוילנא זיע"א (בביאורו לתיקון ו' תיקון ו') כתב כי עיקר השארת השכינה בזמן הגלות היא בקבר רחל.

פרק ד'

מי שלא עסק בסודות התורה, פוגם בתפארת שבאצילות

וכתב בכתבי האר"י שער הגלגולים הקדמה י"ז וז"ל: וכבר נתבאר, כי ס' רבוא פירושי התורה הם כלם כפי הפשט, וכנגדם באגדה, וכנגדם בקבלה וכו', הנרמזים בר"ת פרד"ס. לפי שאין נשמה מישראל שאינה כלולה מד' בחי' אלו. ואמנם יש נשמה שמשיגה שני מיני פירושים, ויש יותר ויותר. והנה נשמתו של מרע"ה היתה משגת כל ס' רבוא פירושים שבתורה, וכמ"ש רז"ל שידע אפילו כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש, וטעם הדבר הוא, לפי שנשמתו היתה כוללת כל ס' רבוא נשמות ישראל, ולכן גם שאר חכמי ישראל ישיגו כ"כ פירושים בתורה, כפי בחי' הנשמות הנכללות בו... גם דע, כי האדם שאינו עוסק בתורה, פוגם בספירת התפארת, שבכל עולם מד' עולמות אבי"ע, כי התורה היא בת"ת שבכל עולם. האמנם יש בה ד' מדרגות וסימנם פרד"ס, והם, פ'שט, ר'מז, ד'רש, ס'וד. ומי שזכה לירד לעומק ארבעתם זוכה לסוף כל המעלות, ועליו נאמר יעשה למחכה לו. האמנם מי שלא רצה לעסוק אפילו בפשטי התורה והמקרא, פוגם בת"ת שבעשיה. ומי שלא רצה להביא ראיה לדבר, פוגם בת"ת שביצירה. ומי שלא עסק בדרשות התורה, פוגם בת"ת שבבריאה. ומי שלא עסק בסודות התורה, פוגם בתפארת שבאצילות, עכ"ד.

בודאי מעוררים בזה זכות רחל אמנו, וקולה ברמה נשמע

ועל כן כאשר במקום סגולה כזה נאספים בני עליה מופלגי תורה ויראה לקונן על צער השכינה באמירת תקון חצות ולאחר מכן שוקדים על תלמודם בטהרה ובעמלה של תורה עד אור הבוקר, בוודאי יעסקו בלימוד זוהר הקדוש ובתיקונים, שהם הם תיקוני השכינה הקדושה, כמו שכתב החיד"א שכל זמן שאדם לא מגלה את חלק התורה ששייך לו, ומחדש

חידושים שקיבלה נשמתו, התורה נמצאת בין הקליפות, וזה צער השכינה, ועל זה נאמר "אוי לנו מעלבונה של תורה", על כן בהתאחדות חברים בני עליה בלימוד זוהר הקדוש, בודאי מעוררים בזה זכות רחל אמנו וגורמים נייחא לרוחא עילאה דילה, ובזו הזכות תקום ממקום מנוחתה וקולה ברמה נשמע רחל מבכה על בניה, לאמר, חזו בני חביבי המשליכים חשבונות רבים מהם, ומוסרים נפשם ואונם לעשות רצון קונם.

ועל כולנה זכות לימוד הזוה"ק להמשיך נשמת הרשב"י אלינו והנה רבים עשו כן ועלתה בידם, לראות ישועות גלויות מעל לדרך הטבע, בזכות זה, כי חזי לצירופא הני זכותא רבוותא, זכות רחל אמנו וזכות סגולת חצות לילה, וזכות הצדקה הנקיה והטהורה להחזקת עמלי התורה מבני עליה שבדור, אשר כל אלו בודאי עושין זכויות חבילות חבילות, ועל כולנה זכות לימוד הזוה"ק להמשיך נשמת הרשב"י אלינו – כי בזה עושה שעשועים גדולים למעלה, ועושה נחת רוח ליוצרו – ועליו נאמר (פרקי אבות פ"א מ"ג): אנטיגנוס איש סוכו אמר אל תהיו כעבדים המשמשים את הרב על מנת לקבל פרס אלא היו כעבדים המשמשים את הרב על מנת שלא לקבל פרס (חסד לאברהם), "וַיִּבְחָנוּ דְּבָרֶיכֶם הָאֵמֶת אִתְּכֶם", ולשם שמים לימודיכם.

בזה, ובתיקון מ"ג בתחילתו שם כתב, שמבטל כמה גזירות קשות מישראל ולקרב קץ הגאולה, ולכן אנשי חיל עם קדוש תחזקנה ידיכם לעשות חבורות קדושות, להרים דגל התורה להחזיק בלימוד הקדוש הזה, אשר על ידו אנו יוצאים מעבדות לחירות, משעיבוד לגאולה ומאפילה לאור גדול, והיה ה' למלך על כל הארץ, והיה ה' אחד ושמו אחד, ונזכה לראות בקרוב ירושלים נוא שאנן, ומקדש על מכונו וכהן בעבודתו ולוי בדוכנו, בעגלא בזמן קריב, ויקויים בנו מקרא שכתוב "כי עין בעין יראו בשוב ה' את שיבת ציון" ובנין אפיריון וימלוך עלינו במהרה מלך עליון. כה דברי החותם לכבוד התורה הקדושה... כ"ד הצב"י חיים שאול דוויק הכהן בעהח"ס איפה שלימה על ספר אוצרות חיים, וספר בנייהו בן יהוידע, והו"ב על ספר שפת אמת ועלי נהר

ד. **מכתב נורא שצריך לעשות חבורות קדושות בלימוד הזוהר הקדוש ובחכמת הקבלה לביטול גזירות קשות ולקירוב קץ הגאולה במהרה**

בכתבי האר"י שער הפסוקים בהוצאת בעל הסולם, מובא ההסכמה מהגאון הקדוש המקובל האלוקי רבי חיים שאול דוויק הכהן זצ"ל המכונה "השד"ה", וז"ל: ... ואשרי כל מחזיק בידו, להוציא לאור תעלומות, תורה יצאה בהינומא, כי שכרו גדול, עץ חיים היא למחזיקים בה, ובפרט המחזיק להגדיל חכמת האמת ולהאדירה, ולהחזיק ביד לומדיה, כי הלימוד הקדוש הזה ותפילה בכוונה מקרבים קץ הגאולה, כמו שכתוב בזוה"ק ברעיא מהימנא בפרשת נשא (דף קכ"ה ע"ב) בהאי ספרא יפקון ישראל מגלותא וכו', ותיקוני זוהר הקדוש תיקון ל' בתחילתו האריך שם

לו חכמו ישכילו זאת, להתנות תרומתם ללומדי התורה אשר לכל הפחות יתבלו לימודם בתורת הרשב"י

ובספר ראש דוד מבעל החיד"א מביא (בפרשת קדושים), דההגנה והשמירה המובטחת ללומדי התורה דאגוני ומצלי, יזכו בו בסגולתו, גם מחזיקי עץ החיים אף גם בעלמא הדין, והפליג ביותר דמעלת המחזיק, גדולה על הלומד, דהלומד הרי אגוני רק בעידנא דעסיק בה, ואילו המחזיק גדולה שמירתו בין בעידנא דעסיק בה ובין בעידנא דלא עסיק בה. לו חכמו ישכילו זאת, להתנות תרומתם ללומדי התורה אשר לכל הפחות יתבלו לימודם בתורת הרשב"י זי"ע [לכל הפחות שעתיים לימוד זוהר הקדוש – כי בלימוד שעה אחת זוהר הקדוש אתה מקבל שכר של לימוד שנה שלימה תורת הנגלה, (כסא מלך על תיקו"ז)] – כי הוא העיקר לגאולה. כמו שאמר הרעיא מהימנא "בספרא דא יפקון מגלותא ברחמי במהרה, אכי"ר."

פרק ה'

החובה לבכות ולקונן על גלות השכינה

מורי ורבותי אחים יקרים רחמנים בני רחמנים, הצרות והגזירות (שלא תבואנה) בין על הפרט ובין על הכלל ישראל, הולכים ומתחדשים, וכמאמר חז"ל (סוטה דף מ"ט ע"א): "רבן שמעון בן גמליאל אומר משום ר' יהושע מיום שחרב בית המקדש אין וכו': אמר רבא בכל יום ויום מרובה קללתו משל חבריו שנאמר: "בבקר תאמר מי יתן ערב ובערב תאמר מי יתן בוקר".

בכל עת שיעסוק בתיקונו הרי בכך ימנע את האסונות

והנה אנו מחפשים עצות וסגולות מה אפשר עוד לעשות כדי לבטל את הגזירות ולהביא ישועה, ומזה מוכח שהעיקר להגזירות הוא בגלל חורבן בית המקדש, אם כן בכל עת שיעסוק בתיקונו הרי בכך ימנע את האסונות. וכתוב בזוהר הקדוש שבית המקדש עתיד לירד בנוי מן השמים, ועל ידי מעשי ישראל בהאי עלמא בונים את בית המקדש.

כי לא איכפת לנו מצער השכינה שהיא האמא שממנה ישראל ניזונים

ומפורסם הסיפור על אחד מאדמורי בית טשערנוביל שנסע לאחד העיירות ובכה בלילה בעת עשיית תיקון חצות, והלך בעל

האכסניא לשאול אותו על מה הוא בוכה, והשיב על חורבן בית המקדש, ומבקש על הגאולה, ושאל אותו מה יהיה כשתהיה הגאולה, השיב לו שהמשיח יגאלנו ויקח אותנו לירושלים, שאל אותו והרי יש לי כאן צאן ובקר ומרעה, ואיך אני יעזוב את הכל, השיב לו הרי יש הרבה צרות מהגויים ושם בארץ הקודש הכל יפסק, אמר לו הרי יותר טוב שהמשיח יקח את כל הגויים לארץ ישראל, ואנחנו נשאר כאן עם הצאן ובקר... אנו מחייכים עליו אבל באמת כולנו ככה, כי לא איכפת לנו מצער השכינה שהיא האמא שממנה ישראל ניזונים, ועל זה צווח הנביא (ישעיה פרק נ' א-ב): "וּבְפִשְׁעֵיכֶם שִׁלַּחְהָ אִמְכֶם, מִדּוּעַ בָּאתִי וְאֵין אִישׁ קָרָאתִי וְאֵין עֹנֶה".

והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני

ובפרשת פקודי מבאר רש"י מהי שכתוב "משכן" פעמיים בפסוק: "אלה פקודי המשכן משכן העדות", לרמז למשכן – בית המקדש שנתמשכן בשני חורבניו על עוונותיהן של ישראל. והקשה ר' זלמן מוואלאזין אם ה' לקח את בית המקדש למשכון, הרי לגבי משכון כותבת התורה (שמות כב כה) "עד בא השמש תשיבנו לו", ואם כן מדוע ה' יתברך לא החזיר לנו את בית המקדש, כמו שהוא כותב בתורתו, שצריך להחזיר משכון? ותירץ, שכתוב (שם פסוק כו) אם אינו מחזיר המשכון "והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני", ולכן התורה מצוה שלא יעכב המלווה את המשכון אצלו, כי ה' יאזין לצעקותיו של בעל המשכון ויפרע מהמלווה. אבל כאשר המשכון הוא בית המקדש, ואף אחד לא צועק, לאף אחד זה לא אכפת, אם כן מדוע הקדוש ברוך הוא יחזיר את המשכון – הרי חסר את (שמות פרק כ"ב כ"ו) "וְהָיָה כִּי יִצְעַק אֵלַי". – רואים כאן מדבריו, שאין הדבר תלוי אלא בנו, אם נתחזק ונצעק לה' יתברך ששייב לנו את המשכון שלקח מאתנו, ה' יהיה מוכרח לקיים את הציווי בתורתו ויחזיר לנו את המשכון שלקח מאתנו, כמו שכתוב: (שמות פרק כ"ב כ"ו) "וְהָיָה כִּי יִצְעַק אֵלַי וְשָׁמַעְתִּי כִּי חָנוּן אֲנִי". – והוסיף ר' זלמן, שגם אם אדם יחיד יתפלל ויצעק שה' יתברך ישיב לנו את בית המקדש, יעניקו לו מן השמים את השפע ואת השראת השכינה שהיה מקבל בבית המקדש, לו היה קיים, עכ"ל ד.

כי הוא יתברך מתנהג עמנו מידה כנגד מידה

בסדר ה'יעב' (הלכות ט' באב), מובא: "אֶלְמָלָא לֹא הָיָה אֱלָא עוֹן זֶה בְּיָדֵינוּ, שְׂאִין מִתְאַבְּלִים עַל יְרוּשָׁלַיִם כְּרָאוּי, דִּי לְהֶאָרִיךְ גְּלוּתֵינוּ וְהוּא בְּעֵינֵי

הסבה הקרובה ביותר גלויה עצומה וחזקה לכל ההשמות המפלות הגדולות והנוראות המבהילות אשר מצאונו בגלות, בכל מקום פוזרנו על צנארנו נרדפנו לא הנח לנו להרגיע בגוים וכו'... שכחנו את ירושלים ולא עלתה על לבנו (עוד בפרט אנו תושבי ירושלים באים לכתל ורואים את החרבן הנורא מול עינינו ולא מרגישים אוי לנו) על כן כמת מלב נשפחנו מדור לדור ונוסף יגון על יגוננו ומכאובינו וכל אוהב אמת יודה לדברינו עכ"ד. ויש לבאר שהוא כעין מדה כנגד מדה]. - ואני בחסדי ה' מצאתי רמז לדבריו, מובא בספרים הקדושים שיד ימין היא היד הפועלת ישועות כמו שכתוב "ימין ה' עושה חיל ימין ה' רוממה", "ימינה ה' נאדרי בפח ימינה ה' תרעץ אויב", והנה במזמור על נהרות בכל שהוא המזמור המדבר על הגלות מובא "אם אשכח ירושלים תשכח ימיני" (ועין רמזים נפלאים בספר קהלת יעקב מפתח לחכמת הסבלה שהאריך בזה, עין שם) זאת אומרת אם אנו לא צועקים על גלות השכינה מונעים בעצמנו ישועות על ידי יד המושיע את ישראל וחס וחלילה מזמינים לעצמנו צרות וכן מובא בספר הברית (חלק א מאמר ט' כ' ט"ז) "כי הוא יתברך מתנהג עמנו מדה כנגד מדה ואומר אתם אינכם חסים כאב על עצמכם לא עלי אף אני לא אחוס עליכם".

צריכים לבקש רחמים על בית המקדש, ורק כך יוכלו לצאת מאפילה לאור גדול ומשעבוד לגאולה

איתא בספר בית שמואל (פר' מטות) וז"ל: "ה' יתברך רוצה שיזכו בני ישראל ויבקשו רחמים על חורבן בית המקדש, ואילו היה להם מנוחה לא היו מבקשים רחמים, ולכן אין להם מנוחה בגלות" עכ"ל. - כלומר שאם בני ישראל רוצים לצאת מהגלות ומהצרות, צריכים לבקש רחמים על בית המקדש, ורק כך יוכלו לצאת מאפילה לאור גדול ומשעבוד לגאולה.

באם אין לנו ירושלים ומלכות בית דוד למה לנו חיים? ... אין להם למה לחיות

איתא ביערות דבש (להגאון ר' יהונתן אייבשיץ) חלק א' דרוש א' וז"ל: אין צורך להאריך, כי צריך להוריד דמעה באין הפוגות על בנין ירושלים והחזרת קרן דוד, כי הוא תכלית שלמות האנושית, באם אין לנו ירושלים ומלכות בית דוד למה לנו חיים? פירושו שכלל ישראל ללא ירושלים, אין להם למה לחיות, ולכן כל מי שרוצה לחיות צריך לבקש רחמים על זה, עכ"ד.

וכבר נחת רוח הוא לפניו יתברך שיהיו בניו מבקשים ומתפללים על זאת

צא ולמד ממה שכתב בספר מסילת ישרים (פרק י"ט בביאור חלקי החסידות) וז"ל: והנה החסיד כזה מלבד העבודה שהוא עובד במעשה מצותיו על הכונה הזאת, הנה ודאי צריך שיצטער תמיד צער ממש על הגלות ועל החורבן, מצד מה שזה גורם מיעוט כביכול לכבודו יתברך, ויתאוה לגאולה, לפי שבה יהיה עילוי לכבוד השם יתברך, והוא מה שכתב התנא דבי אליהו שהבאנו למעלה, ומתאוה ומיצר לכבוד ירושלים וכו', ויתפלל תמיד על גאולת בני ישראל והשבת כבוד שמים לעילוי. ואם יאמר אדם מי אני ומה אני ספון שאתפלל על הגלות ועל ירושלים וכו', המפני תפלתי יכנסו הגליות ותצמח הישועה? תשובתו בצדו, כאותה ששנינו (סנהדרין ל"ח): לפיכך נברא אדם יחידי כדי שכל אחד יאמר בשבילי נברא העולם, וכבר נחת רוח הוא לפניו יתברך שיהיו בניו מבקשים ומתפללים על זאת, ואף שלא תעשה בקשתם מפני שלא הגיע הזמן או מאיזה טעם שיהיה, הנה הם עשו את שלהם והקב"ה שמח בזה, עכ"ל.

פרק ו'

כל אותן אלפים שנפלו בימי דוד - לא נפלו אלא שלא תבעו בנין בית המקדש

מובא במדרש שוחר טוב (תהילים י"ז) על המגפה שהיתה בימי דוד המלך שנהרגו בה שבעים אלף נפש !!! אחרי המגפה אומר גד הנביא לדוד המלך "ויבא גד אל דוד וגו' ויאמר לו עלה והקם לה' מזבח". אמרו על כך חכמינו במדרש תהילים: "משל למה הדבר דומה, לאחד שהיה מכה לבנו, ולא היה יודע הבן למה הוא מכה אותו. לאחר שהכהו אמר לו (האב לבנו), לך עשה דבר פלוני שצויתך היום כמה ימים ולא השגחת בו. כך, כל אותן אלפים שנפלו בימי דוד - לא נפלו אלא שלא תבעו בנין בית המקדש. והלא דברים קל וחומר, ומה אם אלו שלא נבנה בימיהם ולא חרב בימיהם, כך נעשה להם, ונענשו על שלא תבעו בנין בית המקדש. אנו שחרב בימינו והיה בימינו, ואין אנו מתאבלין ולא מבקשים רחמים, על אחת כמה וכמה. - לפיכך, התקינו חסידים הראשונים שיהיו ישראל מתפללין שלש תפלות בכל יום ויום, אנא, השב שכינתך לציון וסדר עבודה לירושלים. ותקנו בונה ירושלים ה', ברכה בפני עצמה, בתפלה, וברכת המזון. בצווי משה רבינו". ומכאן לומד בעל היעב"ץ כי "כל השמדות שהיו - הסיבה הקרובה לכך הוא

מפני חסרון אבל על ירושלים". – היינו שעוד נקבל עונש על זה שלא ביקשנו רחמים על זה, וכמה הדברים האלו מחייבים אותנו לבקש רחמים בכל נפשנו ומאודנו על בנין בית המקדש ועל גלות השכינה.

כָּל הַמִּתְאַבֵּל עַל יְרוּשָׁלַיִם זֹכֶה וְרוֹאֶה בְּשִׁמְחָתָהּ

הגר"ח מולאזין אמר, שאם היינו מתפללים למען הקמת השכינה הקדושה, ושיתגלה כבודו יתברך בגאולה שלמה, כבר היינו נגאלים, אלא שאנו מתפללים רק על מצבינו הגשמי, ו"על זה דָּוָה לְבָנוּ, עַל אֵלֶּה חָשְׁכוּ עֵינֵינוּ, עַל הַר צִיּוֹן שְׁשָׁמָם שׁוֹעֲלִים הֵלְכוּ בּוֹ" (איכה פרק ה' י"ז-י"ח). – ואמרו חז"ל (תענית דף ל ע"ב) שהאבל הצער והבכי על ירושלים הוא זה שמביא את בנין ירושלים. "מִכָּאֵן אָמְרוּ, כָּל הַמִּתְאַבֵּל עַל יְרוּשָׁלַיִם – זֹכֶה וְרוֹאֶה בְּשִׁמְחָתָהּ, וְשָׂאִינוּ מִתְאַבֵּל עַל יְרוּשָׁלַיִם – אֵינוֹ רוֹאֶה בְּשִׁמְחָתָהּ".

גדולי הדור צריכים להשפיע להאנשים הפשוטים, ללמדם האריך צריכים לבקש על הגאולה

תנא משום רבי שמעון בן יוחאי, בג' דברים מאסו בני ישראל בימי רחבעם: במלכות שמים, במלכות בית דוד ובבית המקדש וכו'. אמר רבי שמעון בן מנסיא: אין מראין סימן טוב לישראל [נ.א. אין ישראל רואין סימן גאולה לעולם], עד שיחזרו ויבקשו שלשלתם שנאמר (הושע פרק ג ד-ה) "כִּי יָמִים רַבִּים יֵשְׁבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵין מֶלֶךְ וְאֵין שָׁר וְאֵין זָבַח וְאֵין מִצְבָּה וְאֵין אֹפֹד וְתַרְפִּים. אַחֵר יֵשְׁבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבִקְשׁוּ אֶת יְדֹד אֱלֹהֵיהֶם וְאֶת דָּוִד מֶלֶכָם וּפָחַדּוּ אֶל יְדֹד וְאֶל טוֹבּוֹ בְּאַחֲרִית הַיָּמִים". "אחר ישובו בני ישראל ויבקשו את ה' אלוקיהם" זה מלכות שמים "ואת דוד מלכם" זו "מלכות בית דוד", ופחדו אל ה' ואל טובו" זה בית המקדש שנאמר: "ההר הטוב הזה", (ילקוט שמעוני שמואל א' פרק ח' ק"ו). ולתיקון קילקול זה כתב החיד"א בנוסח שאנו אומרים בתחנון של תפילות יום כיפור: "מרדנו במלכות שמים, מרדנו במלכות בית דוד, מאסנו בבית המקדש – ושלשתם אנחנו מבקשים". רואים מדברי הנביא, שבני ישראל יהיו צריכים קודם כל לבקש על בית המקדש, ועל מלכות שמים, ועל מלכות בית דוד (משיח), ובזה תלוי הגאולה. ומובא באור החיים הקדוש (פרשת בהר), וזה לשונו: והגאולה תהיה בהעיר ליבות בני אדם וַיֵּאמֶר להם, הטוב לכם כי תשבו בחוץ, גולים מעל שולחן אביכם? ! וכו' עתידים ליתן את הדין כל אדוני הארץ גדולי ישראל, ומהם יבקש ה' את עלבון הבית העלוב, עיין שם. – ומכאן רואים יותר את החלק שהגדולים

צריכים להזהיר את הקטנים, גדולי הדור צריכים להשפיע להאנשים הפשוטים, לבקש רחמים גדולים, וללמדם איך צריכים לבקש על הגאולה, וכך ורק כך תהיה הגאולה במהרה.

התפילה והדרישה לבנין בית המקדש היא מביאה רפואה והצלחה
ובדברי הנביאים כתוב (ירמיה ל יז): "כִּי אֶעֱלֶה אֲרָכָה לָךְ וּמִמְכוֹתֶיךָ אֲרַפְּאֶךָ, נָאִם ה'." כִּי נִדְחָה קָרָאוּ לָךְ, צִיּוֹן הִיא - דִּרְשׁ אֵין לָהּ". מהפסוק הזה לומדים, כי חוסר הדרישה לציין גורם לצרות רבות אחרות. ומאידך התפילה והדרישה לבנין בית המקדש היא מביאה רפואה והצלחה. "אֶעֱלֶה אֲרָכָה לָךְ וּמִמְכוֹתֶיךָ אֲרַפְּאֶךָ".

פרק ז'

תיקון חצות הוא כל כך גדול עד כדי כך שהוא חשוב יותר מלימוד התורה

אִיתָא בְּשַׁעַר הַכּוֹנָנוֹת וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וְהִנֵּה אִם הוּא בְּלִילִי הַקִּיץ הַקָּצֵרִים, אֶךְ בְּשִׁיקוֹם מְשַׁנָּתוֹ יִהְיֶה קָרוֹב לְעֲמוּד הַשָּׁחַר, אֵל תַּחוּשׁ לְעֶסֶק בְּתוֹרָה בְּאוֹתָהּ שְׁעָה, רַק תַּעֲשֶׂה סֵדֶר הַבְּכִיָּה, וְאַחֵר כֵּךְ אִם יִשְׁאַר זְמַן תַּעֲסֹק בְּתוֹרָה, וְתִזְהַר מֵאֵד שְׁלֹא תִתְבַּטֵּל מִזֶּה אֲפִילוּ לִילָה אֶחָד, כִּי הוּא עֲנִין רַב הַתּוֹעֲלֵת. וְעוֹד אָמַר עַל זֶה הָאֵר"י ז"ל, "עוֹשֶׂה תּוֹעֲלֵת גְּדוֹלָה בְּנַפְשׁ הָאָדָם". רואים כָּאן שֶׁתִּקּוֹן חֲצוֹת הוּא כֹּל כֵּךְ גְּדוֹל עַד כְּדֵי כֵךְ שֶׁהוּא חָשׁוּב יוֹתֵר מְלִימוּד הַתּוֹרָה, וְכֵן פָּסְקוּ כָּל הַפּוֹסְקִים שֶׁאֲמִירַת תִּקּוֹן חֲצוֹת עָדִיף אֲפִילוּ מִסְּלִיחוֹת.

וְכֵן כָּתַב רַבִּי מֹשֶׁה זְכוּתָא, גְּדוֹל שְׂכַר הַתְּקוּנִים הַנַּעֲשִׂים אַחֵר חֲצוֹת עַל גְּלוּת הַשְּׂכִינָה וְעַל חֶרְבֵּן הַבַּיִת, וְהוּא עוֹלָה עַל כָּל שְׁאָר תַּפְלוֹת וּסְלִיחוֹת בְּזִמְנֵי הַהוּא, וְאֵין לְבַטְלוֹ בְּשׁוּם אֶפֶן, עֲכַת"ד. וְכֵן כָּתַב הַנּוֹדֵעַ בִּיהוּדָה (דְּרוֹשִׁים דְּרוֹשׁ ד' אוֹת כ"א): בֵּין הַלּוֹמְדִים בֵּין דֹּלֵת הָעַם, קֵדָם כָּל דָּבָר, יִסְדְּרוּ תִקּוֹן חֲצוֹת לְהוֹרִיד דְּמָעָה עַל גְּלוּת הַשְּׂכִינָה, וּבִפְרָט בְּזֶה הַזְּמַן בַּעֲוֹנוֹתֵינוּ הָרַבִּים מִתְּגַבְּרִים הַרְשָׁעִים וְנוֹתָנִים כַּח לְקַלְפָּה, וְזֶהוּ אַרְךְ גְּלוּתֵינוּ, וְרָאוּי לַעֲשׂוֹת מְלַחְמָה בְּתַחְבּוּלוֹת נֶגֶד הַקְּלָפוֹת, וּלְהַתִּישׁ כַּחֲזָן עַל יְדֵי תִקּוֹן חֲצוֹת, וְרָאוּי לְזַהֵר בְּזֶה יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר הָיוּ הַדּוֹרוֹת הָרִאשׁוֹנִים. עֵינֵי שָׁם. - וּבִמְעֻשָּׂה רַב לְהַגִּיר"א (ס"א), פָּסֵק: "שִׁישׁ לְקוֹם בְּחֲצוֹת וְלַעֲשׂוֹת תִּקּוֹן חֲצוֹת" עיי"ש.

כל צדקותיו אשר עשה לא יזכרו לו להנטותו לתחיה, לראות בשמחת ישראל ציון וירושלים

ועיין בספר קדשת הלוי השלם (פרקי אבות פ"ב מ"ו פרשת מטות) דבור המתחיל "לא הביישן למד" ומביא שם שתי מסקנות לגבי מי שלא מצטער על גלות השכינה.

א. ולכן היה אפשר (לפרש) המאמר, דכל מי שאינו מתאבל על ירושלים שיש בה כמה מיני בחינות אבילות הנזכר למעלה, וביחוד האבילות על חלול שמו הגדול בין הגוים. שאחרי שאינו מתאבל על חלול שמו יתברך, לכן כל צדקותיו אשר עשה לא יזכרו לו להנטותו לתחיה, לראות בשמחת ישראל ציון וירושלים. כי בלי ספק כל מעשיו היו מצוות אנשים מלמדה. ולא לעשות נחת רוח לשמו הגדול יתברך. כי אם היה משיג איזה בחינת אהבה ודבקות לשמו יתברך, איככה יוכל וראה חלולו בעוונותינו הרבים ויתאפק לשים יד לפה מלהתאבל על זה אבילות תכופה.

ב. ומעתה נבוא אל באור המאמר כל המתאבל על ירושלים רצה לומר שמתאבל בפעל בלב ודברים, ואז הוא מזכיר לעצמו ולשכלו תמיד גדל הנעימות והשלמות והתענוג הנעדר ממנו, ובזה אינו מניח לשכלו להתעבות ולהתגשם כל כך עד שלא ישיג נעימות התענוגים האמתיים שנעדרו... אבל באבילות הזו הוא מליטש ומזכך תמיד שכלו ובינתו כנ"ל הכל באר היטב, וזה שאמר זוכה, רצה לומר שהוא מזכך שכלו שזה עקר האדם, ואומרו זוכה, רצה לומר נעשה זך ובהיר, ולכן רואה בנחמתה ושמחתה, רצה לומר, שמשגי גדל היקר ונעימות הטוב המעתד, ושש ושמח ומתנחם ומתענג בו, וכל שאינו מתאבל רצה לומר וכו', אז הוא מניח שכלו להתגשם ולהתעבות אחר ההרגל התלאות צרות הגלות החיל הזה, ולכן אם יעזוב האבל יום, יומים יעזבהו השכל, ומדי יום ליום יתעבה ויתגשם השכל ולא ישיג הנעימות והיקר הנעים ולא יתאבל עליו כלל. ומזה יתגשם עוד, עד שאפלו שתבוא הטובה לא ישיגוה לשמח בשמחתה ולהתענג בנעימותה, וזה שאמר אינו זוכה, רצה לומר, שאינו מזדכך שכלו, ולכן אינו רואה בנחמתה, רצה לומר אף שהוא רואה אינו משיג התענוג כנ"ל, ולשון ראיה הנזכרת כאן הוא ראית עין השכל כנודע, רצה לומר שאינו משיג כנ"ל, והמתאבל ישיג". (אלו דברי אחד המיוחד מגדולי מלמדי זכות

על ישראל, ודי למבין בהערה זו).

ועתה שמא יבוא לחשב הבחור בישיבה אולי רצוי שישאר ער עד אחר חצות כדי להשתתף בהתקון הגדול שנעשה על ידי תקון חצות,

וְדַאי שְׁאֵם עַל יְדֵי כֶּךָ יִשְׁבֹּשׂ סִדְרֵי הַיְשִׁיבָה, וְגַם לְמַחֲרַת מַחֲמַת עֵיפוֹת אֵינוֹ יָכוֹל לְלַמֵּד כְּרֵאוֹי, לֹא נִכּוֹן לְבַחֲרוֹ לַעֲשׂוֹת כֶּךָ, אֲבָל אֵינוֹ סָבֵה לְבַחֲרוֹ יְשִׁיבָה לְחֶשֶׁב, שֶׁתִּקְוֶה חֲצוֹת וְצִעָקָה עַל גְּלוֹת הַשְּׁכִינָה אֵינוֹ עֲנִין שְׁלוֹ, כְּמוֹ שֶׁכָּבֶר קִבְּלָתִי תְּשׁוּבָה מִבַּחֲרוּרִים שֶׁעָנוּ לִי שְׁלֹא נִהְגוּ בִּישִׁיבוֹת לְהַגִּיד תִּקְוֶה חֲצוֹת, וְזוֹהִי טְעוֹת וְשִׁיבוֹשׁ גָּדוֹל, וּפְנוּהָ אֲנִי הַשְּׁפֹל וּמִתְחַנֵּן לְכָל מִי שֵׁשׁ לוֹ הַשְּׁפָעָה עַל בַּחֲרוּרֵי יְשִׁיבָה, לְהַבְהִיר וּלְהַסְבִּיר שְׁאֵם מְכַל סָבֵה שֶׁהִיא, הוּא עַר בְּשַׁעֲהָ הָרְאוּיָה לְתִקְוֶה חֲצוֹת (לְדַגְמָא בָּא מִשְׁמַחָה מִשְׁפַּחְתִּית, אוּ מִשְׁמַרְתָּ בְּיוֹם שְׁשִׁי וְכו') יֵדַע גָּדֹל הַחֲשִׁיבוֹת וַיִּקְדִּישׁ כְּמָה דְקוֹת לְתִקְוֶה חֲצוֹת, וְאֵם לֹא יַעֲשֶׂה כֵּן גַּם כְּשִׁיחֶיהָ אֲבָרְךָ, יִמְשִׁיךְ בְּמַחֲשַׁבְתּוֹ זֶה, שְׁלֹא שִׁיךְ אֵלָיו מְצוּהָ חֲשׁוּבָה וְנִשְׁגָּבָה זֶה, כְּמוֹ שְׁרוּאִים לַצִּעָרִינוּ הָרַב בְּפַעַל, וְכָבֶר הַבְּאִתִּי לַעֲלִיל מִהָאֹרֹחַ הַחַיִּים הַקְּדוֹשׁ שֶׁכָּל מִי שֵׁשׁ בְּכַחוֹ לְהַשְׁפִּיעַ עַל הָעֲנִין הַיָּקָר הַזֶּה וְלֹא עוֹשֶׂה כֵּן, יִתֵּן אֶת הַדִּין. – וְהַחֲמִי יִתֵּן אֶל לְבוֹ !!!

ובש"ע או"ח (ס' תק"פ ס"ג) מובא: יש מי שאומר שגזרו שיהיו מתענים בכל יום ב' וה' על חרבן הבית ועל התורה שנשרפה, ועל חלול ה'. ולעתיד לבוא "ההפוך ה' לששון ולשמחה..." ועיין במשנה ברורה וכן החיים שהביאו בשם המ"א "ומי שאינו יכול להתענות על כל פנים יתפלל על הדברים הללו" ועיין שו"ע (ס"א ס"ק ב, ג).

כתב הגר"א על מי שאינו מתאבל על חילול שמו יתברך, וזה לשונו: לכן כל צדקותיו אשר עשה, לא יזכרו לו להנטותו לתחיה, לראות בשמחת ישראל ציון וירושלים. כי בלי ספק כל מעשיו היו מצוות אנשים מלומדה, ולא לעשות נחת רוח לשמו הגדול יתברך, כי אם היה משיג איזה בחינת אהבה ודביקות לשמו יתברך, איככה יוכל וראה חילולו בעוונותינו הרבים, ויתאפק לשים יד לפה מלהתאבל על זה אבילות תכופה? עוד כתב, כי מי שמתאבל הוא זוכה לראות בשמחתה מפני שהוא לא נפל כל כך בגשמיות, ויבין אז כשיהיה טוב את הטוב, אבל מי שאינו מתאבל ונשאר מגושם, לא יוכל כלל להבין את הטוב שיהיה אחרי כן, ע"כ. עורו והתעוררו ישראל עם קדוש למען בנין בית אלוקינו להחיש גאולת ישראל, וכפי שנפסק בשו"ע או"ח סי' א' ס"ג "ראוי לכל ירא שמים להיות מיצר ודואג על חורבן בית המקדש". – ובפרט בימי ירא המצרים אשר מדורות עולם נהגו להתאבל על חורבן בית המקדש. וכבר מוזכר בפוסקים אודות חשיבות מנהג אמירת תקון חצות בימים אלו.

כל אחד צריך לעשות תיקון חצות

יש אנשים שחושבים שתיקון חצות הוא דבר גבוה מעל גבוה שאי אפשר לאנשים פשוטים לעשות, כי מה הם יועילו וזה עוד לא מדרגתם לומר ולעשות התיקונים הקדושים הללו, ושמעתי את זה בפירוש מפי כמה אברכים ששומעים כן מפי משפיעים שלכאורה בדרך מליבם, כיון שלא ראו את אבותיהם עושים תיקון חצות, או משום שלא עשו או משום שעשו כשהם כבר ישנו... לכן לאור כל מה שראינו לעיל אין צריך כלל לבאר הדברים ודבר פשוט הוא לכל בר דעת, שדעת כל הגאונים שהבאנו למעלה הוא, שכל אחד צריך לעשות תיקון חצות, ועל כל פנים לא אומרים על זה שזה לא שייך לאנשים פשוטים אלא להיפך, וכמו שהבאנו מבעל אור החיים הקדוש, שגדולי עולם עתידים ליתן את הדין על זה שלא עוררו את ישראל על זה, וכל אחד יעשה חשבון הנפש לעצמו ויזרו עצמו להתעורר ולעסוק בתיקון קדוש זה, ועל כל פנים אם הוא ער בחצות וודאי שיעשה את התיקון כי כמה זמן זה לוקח, והדברים פשוטים ומבוררים ואין כלל חולקים על זה.

ובגמרא ברכות (דף ג' ע"א): אָמַר רַב יִצְחָק בַּר שְׁמוּאֵל אָמַר רַב, שֶׁלֹּשׁ מִשְׁמֵרוֹת הָיִי הַלַּיְלָה, וְעַל כָּל מִשְׁמֵר וּמִשְׁמֵר יוֹשֵׁב הַקְדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשׂוֹאֵג כְּאֵרִי, וְאוֹמֵר, אוֹי (שֶׁהַחֲרַבְתִּי) [לְבָנִים שֶׁבַעֲנוֹנוֹתֵיהֶם] הַחֲרַבְתִּי אֶת בֵּיתִי וְשִׁרְפָתִי אֶת הַיְכָלִי וְהַגְלִיתִי אֶת בְּנֵי לְבִין אֲמוֹת הָעוֹלָם... תִּנְיָא, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, פֶּעַם אַחַת הָיִיתִי מֵהַלֵּךְ בַּדֶּרֶךְ וְנִכְנסְתִּי לַחֲרֵבָה אַחַת מִחֲרֻבוֹת יְרוּשָׁלַיִם לְהִתְפַּלֵּל, וּבָא אֵלָיָהּ זָכוֹר לְטוֹב, וְשָׁמַר לִי עַל הַפֶּתַח וְהִמָּתִין לִי עַד שִׁסְמִיתִי תְּפִלָּתִי. לְאַחַר שִׁסְמִיתִי תְּפִלָּתִי, אָמַר לִי, שְׁלוֹם עָלֶיךָ רַבִּי, וְאַמְרָתִי לוֹ, שְׁלוֹם עָלֶיךָ רַבִּי וּמוֹרִי... וְאָמַר לִי, בְּנִי, מָה קוֹל שֶׁמַּעֲתָ בַּחֲרֵבָה זֶה? וְאַמְרָתִי לוֹ, שֶׁמַּעֲתִי בַת - קוֹל שֶׁמְנַהֶמֶת כְּיוֹנָה וְאוֹמֶרֶת, אוֹי (שֶׁהַחֲרַבְתִּי) [לְבָנִים שֶׁבַעֲנוֹנוֹתֵיהֶם הַחֲרַבְתִּי] אֶת בֵּיתִי וְשִׁרְפָתִי אֶת הַיְכָלִי וְהַגְלִיתִי אֶת בְּנֵי לְבִין הָעוֹבְדֵי כּוֹכָבִים. אָמַר לִי, בְּנִי, חֲיִיד, וְחֲיִי רֹאשֶׁךָ, לֹא שָׁעָה זֶה בְּלִבְךָ אוֹמֶרֶת כֶּךָ, אֲלֹא בְּכָל יוֹם וְיוֹם שֶׁלֹּשׁ פַּעֲמִים אוֹמֶרֶת כֶּךָ. וְלֹא (עוֹד) [זֶה בְּלִבְךָ], אֲלֹא (בְּכָל זְמַן) [בְּשָׁעָה] שִׁישְׂרָאֵל נִכְנסִין לְבָתִּי כְּנִסְיוֹת וּלְבָתִּי מְדַרְשׁוֹת וְעוֹנִין, (אִמּוֹן) "יֵהָא שְׁמִיָּה (רַבָּא מְבַרֵךְ) [הַגָּדוֹל מִבְּרָךְ]" הַקְדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא (כְּבִיכּוֹל) מְנַעֵנֵעַ רֹאשׁוֹ וְאוֹמֵר, אֲשֶׁרִי הַמֶּלֶךְ שֶׁמְקַלְסִין אוֹתוֹ בְּבֵיתוֹ כֶּךָ. וְמָה לוֹ לֶאֱבֹב שֶׁהִגְלָה אֶת בְּנֵי לְבִין הָעוֹבְדֵי כּוֹכָבִים. וְאוֹי לָהֶם לְבָנִים שֶׁגָּלוּ מֵעַל שְׁלַחַן אֲבִיהֶם.

המגיד המלאך אומר: על השכינה, שהצער שלה הוא נורא

ובעת תיקון ליל שבועות שלמד מרן ר' יוסף קארו צוק"ל, המגיד המלאך אומר לו על השכינה שהצער שלה הוא נורא, ואי אפשר לתארו כלל, בזה הלשון: "ואלו הייתם משערים אחד מאלף אלפים ורוב ריבי רבבות מהצער אשר אני שרויה בו, לא היתה נכנסת שמחה בלבכם ולא שחוק בפיכם בזוכרכם כי בסיבתכם אני מושלכת בעפר". (עדות המקובל האלוקי

רבי שלמה הלוי אלקבץ צוק"ל - בעל "לכה דודי", ועוד).

צרפנו תפלה נוראה מהאור החיים הקדוש, אשרי מי שיוכל לארגן מנין בכולל, בית הכנסת וכו' אם יש מנין יגידו ג' פעמים י"ג מדות (וביחיד יאמר בטעמים): ה' - ה' אל רחום וחנון ארך אפים ורב - חסד ואמת: נצר חסד לאלפים נשא עון ופשע וחטאה ונקמה.

יהי רצון מלפניך אבינו מלפניו אלקינו ידידות אור נפשו רוחנו ונשמתנו למען בריתך אשר כרת לשלש עשרה מדות שאינן חוזרות לעולם מלפניך, זכר אהבתנו וחסדנו, והשב שכינתך לבית קדשנו והחזר להשתעשע בנו כימי קדם, כי קשה פרידתך ממנו כפרידת נפשו מגופנו, המו מעינו, וכלתה נפשו אל גאלת שכינתך, ואל מעון קדשך, ולרצונך יי נכספנו, הננו מתחננים (ובוכים) לפניך יי אב הרחמן על גלות השכינה, הושיעה יי שכינתך ודבק נפשו באהבתך הנעימה והערכה על נפשו רוחנו ונשמתנו, וייעול מלפנו בהיכלה אמן כן יהי רצון (הערת מסדור ברויטשוב).

פרק ט' - קב הישר (פרק צ"ג)

א. אומר רבי יוחנן (ברכות דף לא עמוד א): אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעולם הזה, שנאמר (תהלים קכו ב): "אז ימלא שחוק פיני", אמרו עליו על רבי שמעון בן לקיש, שלא מלא שחוק פיו מכי שמע מרבי יוחנן רביה.

ב. והענין הוא כי השם יתברך ברא באדם לב וכבד וטחול, הלב הוא למעלה באמצע, והכבד - מתחתיו מצד ימין, והטחול מתחתיו מצד שמאל. הכבד הוא מרמז על שרש של עשו הנקרא "אדום", לפי שהכבד כלו דם, ולכן נקרא עשו "אדום", ותבשילו אדם, והשר שלו הוא אדם, וכלו דין. והטחול הוא מרמז על לילי"ת הרשעה. והלב מרמז על ישראל, עם קדוש, כי קדושים הם לאלהיהם. ועל כן לא נטל כל כך דמים כי אם הברור והזך, דם טהור, מבחין בין דם לדם - בין דם נדה לדם טהור. מה

שׁאִין כֵּן הַכֶּבֶד – שׁוֹאֵב לְגִבְיָה [פְּרוּשׁ: אֶצְלוֹ] כָּל דָּם טָמֵא, וְאִינוּ מִבְּחִין
בֵּין דָּם לְדָם, וְהַכֶּבֶד הוּא תָּמִיד בִּכְעָס.

הכועס כאלו עובד עבודת כוכבים

ג. וְעַל כֵּן אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָּה (זוהר חלק א דף כז עמוד ב. ובחלק ג' דף
קעט עמוד א): "כָּל הַכּוֹעֵס כְּאִלוּ עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה", כִּי כָּבֵד כְּתִבְתִּי, כִּי
הַכֶּעַס הוּא מִצַּד הַכֶּבֶד, כִּי הוּא כַחַשׁ שֶׁל סַמָּא"ל שֶׁנִּקְרָא "אֱלֹהִים אֲחֵרִים",
וְהַטְּחוּל הוּא מִצַּד לִילִי"ת, שֶׁדִּרְכָּהּ לְהִתְרַאוֹת לְבִנֵּי אָדָם בְּלִילָה בַּחֲלוּם
וּבְהִקִּיץ כְּדַמוֹת אִשָּׁה, עַד שֶׁגּוֹרָמֶת שִׁיזָּא מִמֶּנּוּ זֶרַע לְבִטְלָה, וְלִכֵּן הַטְּחוּל
שׁוֹחֵק (בִּרְכוֹת סא עמוד ב). וּבִהְיוֹת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קַיָּם, אָזִי הָיָה מֵאִיר לְיִשְׂרָאֵל
שְׁנֵי אֲוֵרוֹת מְשֻׁנֵּי עוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים, שֶׁעָלִיהֶם נֶאֱמָר (בְּרֵאשִׁית א ג): "וְהָיָה אֹר
וְיָהִי אֹר" וּמִשְׁרַשׁ הָעוֹלָמוֹת הָאֵלּוּ הֵן נִשְׁמוֹת הָאֲמָהוֹת רַחֵל וְלֵאָה, אֲשֶׁר בָּנוּ
שְׁתֵּיהֶן בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְהֵם הָיוּ מְכַנְּיָעִים אֶת הַסַּמָּא"ל וְזוּגָתוֹ לִילִי"ת, שֶׁלֹּא
הָיָה לָהֶם שׁוֹם שְׁלִיטָה לַעֲשׂוֹת רָעָה לְיִשְׂרָאֵל, וּשְׁנֵי פַעְמִים "אֹר" גִּימָטְרִיָּא
שֶׁ"שׁוֹחֵק", מֵה שְׁאִין כֵּן כְּאֲשֶׁר נִחְרַב הַבֵּית, גִּרְמוֹ הָעוֹנוֹנוֹת שֶׁהָאֲוֵרוֹת שֶׁל מַעֲלָה
נִסְתַּלְקוּ, וְאָז גָּבְרוּ שְׁתֵּי הַקְּלָפוֹת הַנִּזְכָּרוֹת, אָזִי הָיָה שׁוֹחֵקֶת בָּנוּ, בַּעֲוֹנוֹתֵינוּ
הַרְבֵּים, וְלִכֵּן אֵין שְׁמִחָה וְשִׁחוֹ"ק בַּעֲוֹלָם הַזֶּה, וּכְשִׁיבּוֹא מְשִׁיחֵנוּ – "אֹז יִמְלֹא
שִׁחוֹ"ק פִּינוֹ". וּמִכָּאן צָרִיךְ הָאָדָם לְדַעַת אֵיךְ לְרַצּוֹת הַבוֹרָא יִתְבָּרֵךְ, שֶׁלֹּא
לְהִרְאוֹת שׁוֹם פָּנִים שׁוֹחֵקוֹת עֲכָשׁוּ בַשַּׁעַת הַחֲרָבָן, כִּי אֲסוּר לָנוּ לִשְׁחַק, וְאִם
הָאָדָם אֵינוֹ נֹזֵהֵר בְּזָה, אָזִי הוּא נוֹתֵן כַחַשׁ לַטְּחוּל לִשְׁחוֹק, וּמִתְגַּבְּרִין הִב'
קְלָפוֹת הַנִּזְכָּרוֹת לַעֲלִיל.

החויב להתאבל על חרבן הבית וגלות השכינה, בבבבול

ד. וְלֹא מְלִוֵּי שִׁחוֹק לְבַד אֲסוּר, אֲלֵא גַם שְׂאֵר שְׂמֻחוֹת שְׁאִינָן שֶׁל מִצְוָה
אֲסוּר, וְאֶפְלוּ שְׂמֻחָה שֶׁל מִצְוָה אֵין לְהִרְבּוֹת בָּהֶם כָּלֵל. וְכַמְבָּאֵר בְּדִבְרֵי
חֻכְמֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָּה, רָאָה מֵה שֶׁכָּתֵב הַזֶּהר פְּרִשְׁתַּת תְּזַרִיעַ (דף מה עמוד ב):
"רַבִּי חֵיָא וְרַבִּי יוֹסִי הָיוּ אֲזָלִי בְּאוֹרְחָא, כַּד מָטוּ חַד חֻקֵּל, חָמוּ חַד דְּפִטִּירָא
דְּקִיטְפָא (פְּרוּשׁ: עַץ שֶׁל אֶפְרַסְמוֹן) שֶׁהָיָה בְּדֶרֶךְ לְצַד יָמִין, אָמַר רַבִּי יוֹסִי: עֲטִיפָא
עֲטִיפָא דְּקִטְרָא בְּעִינֵי שְׂכִיחַ (פְּרוּשׁ: כְּסוּי עֵשׂוֹן שֶׁל שְׂרַפְתָּ אֵשׁ חֲרָבָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שְׂכִיחַ לִפְנֵי
עֵינֵי צְדִיקִים הַזֹּכְרִים תָּמִיד אֶת חֲרָבָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ)".

ה. פְּרוּשׁ הַזֶּהר בְּלִשׁוֹן קֹדֶשׁ: רַבִּי חֵיָא וְרַבִּי יוֹסִי בְּדֶרֶךְ לְצַד יָמִין עַץ אֶפְרַסְמוֹן. אָמַר רַבִּי יוֹסִי:
הָיוּ הַוּלְכִים בְּדֶרֶךְ, כְּשֶׁהִגִּיעוּ לַשָּׂדֶה אֶחָד, רָאוּ עֲטִיפָה עֲטִיפָה שֶׁל עֵשׂוֹן מִצְוֵי בְּעִינֵינוּ...

וְלָבֵן אֵין רְשׁוּת לְהִסְתַּפֵּל בְּשׁוּם שְׁמִיחָה מִיּוֹם שְׁנַחֲרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, רְאָה כַּמָּה גִּדּוּל הַחִיּוּב לְהִתְאָבֵל עַל חֶרְבֵּן הַבַּיִת הַמִּקְדָּשׁ וְעַל שְׁפִיכַת דָּמָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְצָרִיךְ אָדָם לֹאמַר (תהלים קלז): "עַל נִהְרֹת בָּבֶל", וְלִשְׁפֹךְ דַּמְעוֹת עַל חֶרְבֵּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וְ"שִׁיר מִזְמוֹר לְאַסָּף" – סִימָן פ"ג בְּתַהֲלִים – עַל הַרִיגַת הַצַּדִּיקִים, כִּי שְׁעָרֵי דַמְעוֹת לֹא נִנְעָלוּ (בְּרֻכּוֹת ל"ב עמוד ב) וְאֵין נִמְחָקִים לְעוֹלָם, וְיֵשׁ בְּרֻקִיעַ מִמֶּנָּה אֶחָד, שֶׁמִּקְבֵּל אוֹתָן דַּמְעוֹת, וְהוּא גַם כֵּן מִמֶּנָּה עַל הַתַּפְלוּת שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵן בְּדַמְעוֹת, וְהוּא מְלַאֵךְ מִן שְׂרֵי הָאוֹפָנִים, וְשִׁמּוֹ יִרְחַמֵּא"ל (זוהר חלק ב דף רמה עמוד ב), וְהוּא שׁוֹלֵט עַל שֵׁשׁ מֵאוֹת חִיּוֹת, וְאֵנּוֹן דַּמְעִין אַחֲרֵינִין וְהוּא אוֹתָן דַּמְעוֹת "הֵן אֶרְאֵלִם צִעְקוּ חֲצָה מְלֵאכֵי שָׁלוֹם מִר יִבְכְּיוּן" (ישעיה לג ז), וְאֵנּוֹן דַּמְעִין דִּישְׁדוּן עַל זִכָּאִין כַּד מִסְתַּלְקִין מִעֲלָמִין – כְּלָהוֹן נְטִיל לֹון רְתִיכִין עֲלָאִין וְעָרְבֵי לֹון בְּאֵנּוֹן דַּמְעִין דְּאוֹשְׁדֵן עַל חֶרְבֵּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וְעַל דָּא כְּתִיב (שם כה ח): "וּמִמֶּחָה ה' אֱלֹקִים דַּמְעָה מֵעַל כָּל פָּנִים", מֵאֵן אֵנּוֹן "פָּנִים"? אֵנּוֹן אֵלִין רְתִיכִין קְדִישִׁין עֲלָאִין, וּבִתֵּר כֵּן (שם): "וְחִרְפַּת עֲמוֹ יִסִּיר מֵעַל כָּל הָאָרֶץ כִּי פִי ה' דִּבֶּר".

הַכֶּלֶל כִּי תִדִּיר צָרִיךְ הָאָדָם לְהִתְעוֹרֵר בְּלֵב מִר עַל גְּלוּת הַשְּׁכִינָה וּלְהִתְאַנֵּחַ עַל אֲרִיכוֹת הַגְּלוּת הַמֵּר, וְלִשֵּׁים אֶל לְבוֹ, כִּי בְהִיּוֹתָנוּ עַל אֲדַמְתָּנוּ, וְהַשְּׁכִינָה הִיתָה שׁוֹרָה בֵּין הַכְּרוּבִים – הֵיינוּ מְקַבְּלִים הָאָרֶה בְּכָל יוֹם, וְהִיוּ יִשְׂרָאֵל נִקְרָאִים (דְּבָרִים כו יט): "עַם קְדוֹשׁ לַה'", וְהֵיינוּ קְרוּבִים אֶל הַשְּׁכִינָה וְאֶל הַקֹּדֶשׁ, וְהַקְּלָפוֹת הֵיוּ נִחְבָּאִים וְדַחוּפִים בְּעַמְקֵי תְהוֹם, מֵה שְׂאִין כֵּן עֲכָשׁוּ, יִשְׂרָאֵל הֵן נִדְחָפִים וְנִסְחָפִים, מִפְּזוּרִים בְּכָל פְּנוֹת וְקִצּוֹת הָאָרֶץ, וּמִכְנִיעִים עֲצָמָם בַּגְּלוּת בְּהַכְנָעָה גְדוֹלָה נֶגֶד כָּל אִמָּה וְלִשׁוֹן וְחוֹלְקִין לָהֶם כָּל הַכְּבוֹד. ה. וְהַלִּילִית הִיא מְחִיכַת וְשׁוֹחֶקֶת וְיֵשׁ לָהּ הַנָּאֶה גְדוֹלָה בְּרֹאוֹתָהּ שִׁישְׂרָאֵל הֵן מִכְנִיעִין עֲצָמָן נֶגֶד הָאֱמוּנוֹת, אֲשֶׁר מִמֶּשׁ מְקִים בָּנוּ (תהלים מד כו): "כִּי שָׁחָה לְעֶפֶר נַפְשֵׁנוּ", וּמִמֶּשׁ אֲנַחְנוּ לְמִרְמָס תַּחַת כְּפוֹת רִגְלֵיהֶם, וְאֲנַחְנוּ לָהֶם לְעַבְדִּים וְלִשְׁפָחוֹת, וְכָל טֶרֶחַם שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְיִגִיעַ כִּפֹּן נוֹשָׂאִים עֵין קִצֵּת מִן אֱמוּנוֹת הָעוֹלָם בְּיִשְׂרָאֵל וְלֹוֹקָחִים בְּיַד חֲזָקָה מִיָּדָם, וְאֲנַחְנוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל, מְכִים וְנִהְרָגִים וְנִשְׁחָטִים וְנִשְׂרָפִים עַל קִדְשַׁת הַשֵּׁם, וְהִיאךְ לֹא יֵשִׁים אָדָם אֶל לְבוֹ כָּל מִי שִׁירָאֵת אֱלֹהִים נוֹגֵעַ בְּלְבוֹ, לְכֹון בְּתַפְלוּתוֹ בְּמִקְוֵמוֹת הַשִּׁיכִים לְגֵאֶלֶת יִשְׂרָאֵל, שִׁיגְאָלָנוּ הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא מִיָּדֵי אֱמוּנוֹת הָעוֹלָם לְמַעַן שְׁכִינַת כְּבוֹדוֹ.

הָעוֹלָם, אֵת כָּל הַדַּמְעוֹת לֹוֹקָחוֹת הַמִּרְכָּבוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת וּמַעֲרָבּוֹת אוֹתָן בְּאוֹתָן דַּמְעוֹת שְׁנִשְׁפְּכוּ עַל חֶרְבֵּן הַבַּיִת, וְעַל זֶה כְּתוּב: "וּמִמֶּחָה ה' אֱלֹקִים דַּמְעָה מֵעַל כָּל פָּנִים" – מִי הֵם

ו. פֶּרוּשׁ הַזֹּהַר בְּלִשׁוֹן קֹדֶשׁ: וְאֵלוּ דַמְעוֹת אַחֲרוֹת, וְהוּא אוֹתָן דַּמְעוֹת "הֵן אֶרְאֵלִם צִעְקוּ חֲצָה מְלֵאכֵי שָׁלוֹם מִר יִבְכְּיוּן", וְאֵלוּ דַמְעוֹת הַנִּשְׁפָּכוֹת עַל הַצַּדִּיקִים כְּשֶׁמִּסְתַּלְקִים מִן

המצטער על גלות השכינה, זוכה לכתר תורה

ו. וקבלה אמתית היא בידי, "כל מי שבלבו תדיר צער על גלות השכינה - זוכה לכתר תורה", ודע מה שכתב האר"י ז"ל (אור צדיקים עמוד העבודה פרק יז), על מורנו הרב רבי אברהם הלוי שחבר ה"תקוני שבת", שהיתה דירתו בצפת, תבנה ותכונן במהרה בימינו, ובכל חצות לילה היה קם וסובב כל הרחובות של יהודים, ונתן קולו בקול מר ואמר: אחינו בית ישראל, הלא ידוע לכם, שהשכינה בעוונותינו הרבים בגלות, ובית מקדשנו היה לשרפת אש, וישראל הם בגלות המר וסובלים יסורים, ענויים קשים ומרים, ונהרגו כמה חסידים וחסידות, בחורים ובתולות, זקנים עם נערים בארבע מיתות בית דין, ונתלין ונדונין במיתות קשות ומשנות, ואתם שוכבין על מטותיכם בהשקט ובטח.

רבי אברהם גלגול של ירמיה הנביא

ז. קומו ונצעק אל ה' אלהינו, שהוא מלך רחום וחנון, אוילי ישמע ה' את קול תפלתנו, וירחם על עמו, שארית פלטת ישראל, והיה החסיד צועק, ולא נתן מנוחה לכל בני העיר, והיו קמים כלם בשעה חדא לבתי מדרשות, והיו אומרים התקון חצות, ואחר כך היו לומדין איש איש כפי השגתו, יש מהן היו עוסקין בדברי קבלה ובוהר, ויש מהן היו עוסקים בגמרא ובמשניות, ויש מהן היו עוסקים בתורה ונביאים וכתובים, ואחר כך היו אומרים פזמונים ובקשות עד אור היום והיו מעוררים רחמים". והרב האר"י ז"ל היה מפליג בחסידותו ואמר על החסיד רבי אברהם הלוי ז"ל, שהוא היה גלגול של ירמיה הנביא.

דמוות אשה בלבושים שחורים

ח. ופעם אחת אמר לו האר"י ז"ל: דע כי שלמו ימיה, והגיעו ימיה למות, אם לא שתעשה תקנה אחת שאלמדה, ואם תעשה תקנה זו, אזי תחיה עוד כ"ב שנים, וזו היא התקנה שלך, שתלך לירושלים, ושם תלך להתפלל לפני הכתל המערבי ותשפך תחנון, ותזכה לראות השכינה, ואז תלך החסיד לביתו וסגר עצמו ג' ימים וג' לילות בתענית שק ואפר, ואחר כך תלך החסיד לירושלים ובא לפני כתל המערבי בתפלה ובתחנונים ובבכייה גדולה, ואחר כך ראה על גבי הכתל צורה דגמת אשה מלבשת שחורים, ותכף מרב פחדו נפל על פניו ארצה והיה צועק ובוכה בבכי גדול ואמר:

"פנים"? הן אותן מרפבות קדושות עליונות, ואחר כך: "וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ כי

אוי לי! שראיתיך בכך אוי! אהה על נפשי! והיה מאריך בבכיה וזעקות, והיה ממרט שערות ראשו עד שנתעלה וירדם.

ט. ואז ראה בחלום שבאה אליו השכינה בבגדים נאים ואמרה: התנחם, בני אברהם, כי יש תקוה לאחריתך, וישובו הבנים לגבולם, כי אשיב את שבותם ורחמתי אותם. וייקץ וישא את רגליו וחזר לצפת ובא אל האר"י ז"ל, ותכף אמר האר"י ז"ל: אני רואה בך שזכית לראות פני השכינה, ומעתה תהיה בטוח, שתחיה עוד כ"ב שנים. וכן הוי, שהחסיד היה חי אחר זה המעשה כ"ב שנים.

ומהחסיד הנזכר לעיל, יראה כל אדם לעשות כן, לקום בחצות הלילה או קדם אור הבקר להתאבל על חרבן בית המקדש ועל הריגת הקדושים, ואחד המרבה, ואחד הממעיט – ובלבד שיכון לבו לשם שמים, ולא יעשה זאת שיתפאר בפני הבריות, כדי שישבחו אותו הבריות, שלא די שהוא לא מקבל שכר על זה, אלא גם מקבל ענש גדול, ומי שהוא מכוון לשם שמים, אזי עליו הכתוב הוא אומר (קהלת ח, ה): "שומר מצוה לא ידע דבר רע", ויזכה לראות בבנין ציון וירושלים, אמן. מורי ורבי מורנו הרב רבי יוסף ז"ל.

פרק י' (קב הישר פרק צד)

א. כתיב (ישעיה מג יד): "כה אמר ה' למענכם שלחתי בבלה והורדתי בריחים", בפסוק זה נתבאר גדל אהבת הקדוש ברוך הוא לישראל, שנשתתף בצרתן וירד עמם לגלות. וכמו שהיה במצרים, דכתיב (שמות א א): "הבאים מצרימה את יעקב", "את" – לרבות השכינה, ובסוד שאמר הקדוש ברוך הוא ליעקב (בראשית מו ד): "אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלה וגו', ובגלות בכל כתיב (ישעיה מג יד): "למענכם שלחתי בבלה", ו"בכל צרתם לו צר" (שם סג ט), שבכל גלות הוא קשה יותר מגלות מצרים.

אם רגיל להתאבל על צער השכינה, ובא עליו צער, חס ושלום, יסבל המושא בלא חשש

ב. ובזהר (חלק ב דף ב עמוד ב) איתא' "אמר רבי שמעון בן יוחאי: מאן דמרגיל עצמו בצערא דשכינתא אף על גב דבא עליו צער, יסבל משאוי הזה

וְלֹא חַיִּישׁ, אֲבָל מֵאֵן דְּלֹא מְרַגֵּיל עֲצָמוּ בְּצַעֲרָא דְשִׁכְיִנְתָּא וְצַעֲרָא דְיִשְׂרָאֵל, רק כָּל יוֹמִין הוּא בְּתַפְנוּקִין וְעִדּוּנִין שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה - כִּיּוֹן דָּאֲתִיָּא עָלָיו אִיזָה צַעַר, דָּא אִיהוּ צַעַר שְׁלִים. וְעַל דָּא אֲצִטְרִיךְ כָּל אֶחָד לְמַבְכֵּי כַּד יִשְׂרָאֵל הֵן בְּצַעֲרָא בְּגָלוּתָא.

ג. "וְהִנֵּה בְּגָלוּת בָּבֶל הוּי צַעֲרָא שְׁלִים, דְּהוּוּ יִשְׂרָאֵל בְּתַפְנוּקִין, כְּדַכְתִּיב (אֵיכָה ד ב): "בְּנִי צִיּוֹן הִיקָרִים הַמְּסֻלָּאִים בְּפֹז" וְגו', וְהִשְׁתָּא הוּוּ נַחְתִּין בְּגָלוּתָא וְרַחֲמִים עַל צוּאֲרִיהוֹן וִידִיהוֹן מְהֻדָּקִין לְאַחֲוִירֵהוּ, וְכַד הוּוּ אָזְלִין בְּגָלוּתָא, קָרָא קֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא לְכָל פְּמִלְיָא דִּילֵיהּ וְאָמַר: לְמָה בְּנִי בְּגָלוּתָא וְאֲתוֹן הָכָא?! קוֹמוּ חוּתוּ כְּלָכוֹן, וְאַנָּא עִמָּכוֹן, הָדָא הוּא דְכַתִּיב (יִשְׁעִיָּה מו ג ד): "כֹּה אָמַר ה' לְמַעַנְכֶם שְׁלַחְתִּי בְּבִלָּה וְהוֹרַדְתִּי בְּרִיחִים כָּלִם", מֵאֵן "בְּרִיחִים"? אֵלִין כָּל רְתִיכִין וּמִשְׁרִין עֲלֵאִין, וְכַד נַחְתוּ, אֲתַפְתַּחוּ וּשְׂרִיאת רִיחַ הַקֹּדֶשׁ עַל יַחְזְקָאֵל הַנָּבִיא, אָמַר לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל: הָא מְאִרִּיכוֹן הָכָא, וְכָל חֵילָא דְשִׁמְיָא וּרְתִיכוֹי, דָּאֲתוּ לְדוֹר עִמָּכוֹן. וְלֹא הִימְנוּהוּ יִשְׂרָאֵל, עַד דְּאָמַר לְהוּ יַחְזְקָאֵל כָּל מַה דְּחָמִי בְּנְבוּאָה, שְׁנֹאֲמַר (יַחְזְקָאֵל א ד): "וְאֶרָא וְהִנֵּה רִיחַ" וְגו', אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי: בְּהָאִי שַׁעְתָּא חָדוּ יִשְׂרָאֵל חֲדוּתָא שְׁלָמָה, שְׂרָאוּ דְקֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא הוּא עִמָּהוֹן. עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ, עֵין שֶׁם פִּרְשַׁת בְּרַאשִׁית.

וְהִנֵּה בָּבֶל דּוֹר יֵשׁ צִדִּיקִים שְׁמֻקְבָּלִים עֲלֵיהֶם בְּאַהֲבָה רַבָּה לְמַסַּר נַפְשָׁם עַל קֹדֶשֶׁת הַשֵּׁם, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה (זוהר שֶׁם דף ה עמוד ב): "טַלְמִלֵי יוֹדְעִים

כָּלֶם לְבָבָל, וְאַנִּי עִמָּכֶם!" זֶהוּ שְׁכַתוֹב: "כֹּה אָמַר ה' לְמַעַנְכֶם שְׁלַחְתִּי בְּבִלָּה וְהוֹרַדְתִּי בְּרִיחִים כָּלִם", מִי הֵם "בְּרִיחִים"? אֵלֶּה כָּל הַמְּקַרְבּוֹת וְהַמַּחֲנוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת, וּבִשְׁעָה שֶׁיֵּרְדוּ לְבָבֶל, נִפְתַּחוּ הַשָּׁמַיִם וְרִיחַ הַקֹּדֶשׁ שָׁרְתָה עַל יַחְזְקָאֵל הַנָּבִיא, וְאָמַר יַחְזְקָאֵל לְיִשְׂרָאֵל: "הֲרִי אֲדוֹנְכֶם כָּאֵן, וְכָל צָבָא הַשָּׁמַיִם וּמִקְרָבוֹתָיו, שֶׁהִגִּיעוּ לְדוֹר עִמָּכֶם". וְלֹא הִאֱמִינוּ לוֹ יִשְׂרָאֵל, עַד שֶׁסִּפֵּר לָהֶם יַחְזְקָאֵל כָּל מַה שְׂרָאָה בְּנְבוּאָה, שְׁכַתוֹב: "וְאֶרָא וְהִנֵּה רִיחַ" וְגו', אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי: "בְּאוֹתָהּ שַׁעָה שְׁמַחוּ יִשְׂרָאֵל שְׁמַחָה שְׁלָמָה, כִּיּוֹן שְׂרָאוּ שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִמְצָא עִמָּהֶם".

ט. פֶּרוּשׁ הַזֶּהר בְּלִשׁוֹן קֹדֶשׁ: אֵלֶּה עִם יִשְׂרָאֵל הִיָּה יוֹדֵעַ עַד כַּמָּה חֲבִיבִים הֵם לִפְנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְעַד כַּמָּה אֶהְבְּתוּ עֲלֵיהֶם - הִיָּה

כֵּן יוֹחָאי: מִי שְׁמַרְגִּיל אֶת עֲצָמוּ לְהִצְטָעַר בְּצַעַר הַשְּׁכִינָה - אֵף עַל פִּי שֶׁבָּא עָלָיו צַעַר, יִסְבֵּל הַמִּשׁוּא הַזֶּה וְאִינוּ צְרִיךְ לְדַאֵג. אֲבָל מִי שֶׁאִינוּ רַגִּיל לְהִצְטָעַר בְּצַעַר הַשְּׁכִינָה וְצַעֲרָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, רק כָּל יָמָיו הֵם בְּתַעֲנוּגִים וּמַעֲדָנִים שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה, כִּיּוֹן שְׁמַגִּיעַ אֵלָיו אִיזָה צַעַר, זֶה הוּא צַעַר הַשְּׁלָם, וְעַל זֶה צְרִיךְ כָּל אֶחָד לְכַוֵּן כְּשֶׁיִּשְׂרָאֵל הֵם בְּצַעַר הַגָּלוּת.

ח. פֶּרוּשׁ הַזֶּהר בְּלִשׁוֹן קֹדֶשׁ: וְהִנֵּה בְּגָלוּת בָּבֶל הִנֵּה צַעַר שְׁלָם, שֶׁהִיּוּ יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי הַגָּלוּת מְתַעֲדָנִים בְּתַעֲנוּגִים, כְּדַכְתִּיב: "בְּנִי צִיּוֹן הִיקָרִים הַמְּסֻלָּאִים בְּפֹז" וְגו', וְעַכְשָׁיו הֵם יוֹרְדִים לְגָלוּת וְרַחֲמִים עַל צוּאֲרֵיהֶם וִידֵיהֶם מְהֻדָּקִים לְאַחֲוִירֵהֶם. וּכְשֶׁהִיּוּ הוֹלְכִים בְּגָלוּת, קָרָא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְכָל פְּמִלְיָא שְׁלֹו וְאָמַר: "לְמָה בְּנִי בְּגָלוּת וְאֲתָם כָּאֵן?! קוֹמוּ רִדוּ

ישראל חביבותא דישׁראל, דרחים הקדוש ברוך הוא יתהון, הוי שואגים ככפירים לרדף אחריו.

על כן צריך כל בר ישראל לקבל עליו על הגלות באהבה ובחבה, ובפרט בגלות המר הזה אשר כמה נפשות היו יושבים בביתם ואינם יודעים דבר מה, ופתאום בא עליהם עלילות שקרים מה שמעלילין עליהם עלילות שקר, ונלקח האיש מאשתו ומבניו ובנותיו ומבית אביו, ונשלך למקום אפל בין נחשים ועקרבים, והאמה הרשעה מעמידן עדות שקרים להעיד, ויושבי משפט מצוים לדון את היהודים בענויים קשים ומרים, ואשתו ובניו פשהן שומעין את הצער, אזי בוכים וצוּעקים אל ה' ואל הקהל, אולי יוכלו בהשתדלות לפטר את התפוסים, ובני ישראל, עם קדוש הם, זרע רחמנים - פושטין את מלבושיהם ונותנים מעות לפדות נפשות האביונים ממיתה קשה וחמורה, ולפעמים כל הון לא יועיל, וכל העם בוכים למשפחותם בשמעם משפט החמור והענויים הקשים, בשרפת גפרית ואש על לבם של קדושים, וקדם המיתה מענין אותן במסמרות תקועים תחת הצפרנים ומנעלים של ברזל. אוי! מי יוכל לספר גדל הענויים! ולפעמים חותכין הלשון מאחורי הצואר וחותכין הברית קדש בעודנו בחיים, ואחר כך חותכין הבטן ולוקחין הלב והכבד והראה, ואחר כך חותכין אותו לד' חלקים, ואף על פי כן הקדושים סובלין יסורים כאלו, ואף על פי כן אינם רוצים להמיר דתם. והקדוש ברוך הוא נוטל הצורה מן הקדושים ונותן בתוך הפורפירא שלו, כדי שינקם לעתיד נקמת דם עבדיו השפוף בחנם, שנוטלין האמות הנשמות מן הקדושים בעלילות שקרים.

ועל כל הצער הזה ידוּו כל הדוים, וכל בר ישראל מחיב לקבל עליו באהבה, באם שיזדמן לו, חס ושלום, סבה כזו, ועל צער כזה השכינה מיללת, וכל העולמות של מעלה מלאים בכיות ואנחות על נפשות הקדושים, שהן דגמת קרבן לה' וריח ניחוח, באשר שהן מיחדים את לבם לאביהם שבשמים ומוסרים עצמם על קדשת שמו הגדול ליחוד הקדוש ברוך הוא ושכינתיה.

ותדע, דאיתא בזוהר, פרשת בראשית (דף לח עמוד ב), כי בהיכל הרביעי משבעה היכלות דלמעלה, שם יושבין אבלי ציון וירושלים וכל ההרואגים שמסרו נפשם על קדשת השם, ובהיכל השני יש מחיצה להקדוש

ברוך הוא ולמשיח, ושם יש בכיה גדולה על חרבן בית המקדש וירושלים והריגת הצדיקים, ומשיח צדקנו נחית [פרוש: יורד] להיכל הרביעי, ושם מתחיל להזכיר בפרוטרוט כל הקדושים שמסרו נפשם למות על קדשת השם, ומתחיל משיח לבכות בבכיה גדולה, ומתקבצין שם כל נשיאים מזרע בית דוד ואוחזין אותו ומנחמין אותו, והוא מתחיל לבכות עוד פעם שנית בקול גדול. 'וההוא קלא סליק למעלה למעלה ומתעכב שם עד ראש חדש, ואז נחית ההוא קלא, ונחתין עמיה כמה נהורין דמאירין לכל ההיכלות, והרבה מיני רפואות יורדים עם הקול להני קטולין ובני מרעין ומכאובין דסבלי יסורים. וכדין לביש משיח האי פורפירא, דחקיקין ורשימין תמן כל אלן קטולין, וסליק עם האי פורפירא למידן ית הרצחנים והגזלנים, וקדשא בריך הוא זמין למלבש ההוא לבושא דפורפירא לעתיד, דכתיב (תהלים קי ו): "ידין בגוים מלא גויות". עד די אתא ונחיים לון ונחתין עמיה נהורין ועדוננים, וכמה מלאכים ורתיכין עמיה, וכל מלאך עתיד ללבש כמו האי פורפירא, דאית בהון דיוקנא דהרוגין, ואחר כך הולך משיח עם רבי עקיבא וחבריו לאתר דאין עין יוכל לראות זולת אלהים, ותמן מראה לו הקדוש ברוך הוא גדל השכר של הקדושים שמסרו נפשם - ומשיח מקבל תנחומין. על כן ראוי לכל איש מזרע ישראל להתאונן ולבכות על גדל החרבן ועל גדל על הגלות.

המתאבל על חרבן בית המקדש זכיה לראות בנחמת ישראל

ד. ומה מאד יפה לכל איש להתאבל ולהתפלל על הארץ בעפר ואפר, ובפרט מיום י"ז בתמוז ואילך, שהן ימי האבלות, שצריכים אנו להתאבל ומפל שכן ביום של תשעה באב, שהוא יום מבוכה ויום צער. ובעונותינו הרבים, ראיתי מכשול גדול ברוב מדינות, שבאים אנשים לבית

כמו שכתוב: "ידין בגוים מלא גויות". עד שהמשיח בא ומנחם את נשמות ההרוגים, ויורדים עמו אורות ותענוגים, וכמה מלאכים ומרפבות עמו, וכל מלאך עתיד ללבש כמו הפגד הזה, שיש עליו צורות ההרוגים, ואחר כך הולך משיח עם רבי עקיבא וחבריו למקום שהעין אינה יכולה לראות רק הקדוש ברוך הוא, ושם מראה לו הקדוש ברוך הוא גדל השכר של הקדושים שמסרו נפשם - ומשיח מקבל תנחומים.

י. פרוש הזהר בלשון קדש: ואותו הקול עולה למעלה למעלה ומתעכב שם עד ראש חדש, ואז יורד הקול, ויורדים עמו כמה אורות שמאירים לכל ההיכלות, והרבה מיני רפואות יורדים עם הקול להרוגים על קדשת שמו יתברך ועל החולים ועל בעלי היסורים. אז לובש המשיח את הפגד, שחקוקים ורשומים עליו ההרוגים על קדשת השם, ועולה עם הפגד לדון את הרוצחים והגזלנים, והקדוש ברוך הוא עתיד ללבש הפגד לעתיד לבוא,

הַכְּנֶסֶת, וְלֹא דֵי שְׁאִין אוֹמְרִים קִינּוֹת בְּכִי וּבִקּוֹל מֶר, אֲלֹא עוֹסְקִים בְּשִׁחוּק וְקִלּוֹת רֹאשׁ וּשְׂמֻחִים וְשׁוֹחֲקִים בְּפֶה מְלֹא, כְּאִלוּ הֵם שְׂמֻחִים בְּשִׂמְחַת תּוֹרָה, וְאִין זוֹכְרִים אַחֲרֵיתָם שֶׁיְהִי מְרָה, וְעֹנֶשׁ גָּדוֹל, וְכָל אוֹתָן הָאֲנָשִׁים לֹא יִזְכּוּ לִרְאוֹת בְּנִחְמוֹת יִשְׂרָאֵל כְּשִׁיבּוֹא מְשִׁיחֲנוּ. וְעַל הָרַבָּנִים וּפְרָנְסֵי הַדּוֹר וְדִינֵי יִשְׂרָאֵל מְטֵל עֲלֵיהֶם לְמַחוֹת בְּיַד פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל, הַשְׂמֻחִים אֶל גִּיל בָּיוֹם צָרָה וּמְבוֹכָה, וְצָרִיכִין לְקַנֵּס אוֹתָם בְּקִנְסוֹת וְרֹאזִיין לְהַחֲרִים אוֹתָם. אֲבָל מִי שֶׁמֵּתְאֵבֵל תָּמִיד עַל הַחֲרָבָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְאֲרִיכוֹת הַגָּלוּת וּמַצְעֵר עֲצָמוֹ בְּצַעֲרָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל – יִזְכֶּה לִרְאוֹת הַנִּחְמָה בְּבִיאַת מְשִׁיחֲנוּ וְלִרְאוֹת קִנְאָתָהּ צָבָאוֹת וְלִשְׂמַח בְּבִנְיָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ, כְּמוֹ שֶׁאָמַר הַכֶּתוּב (ישעיה סו י'): "שִׁישׁוּ אֶתָּה מָשׁוֹשׁ כָּל הַמֵּתְאֵבִלִים עָלֶיהָ", אָמֵן, מוֹרֵי וְרַבֵּי מוֹרְנוּ הָרַב רַבִּי יוֹסֵף ז"ל.

פרק י"א

חלק ההנהגה של תיקון חצות

תיקון חצות הוא מנהג לקום בחצות הלילה להתאבל על חורבן בית המקדש. השם ניתן לו על שם הזמן שיש לאמרו על פי ההלכה בחצות הלילה.

חז"ל אמרו שראוי לכל יהודי להיצר תמיד על חורבן בית המקדש אולם ישנה חובה מינימלית על כל אדם להזכיר החורבן בכל מיני מקומות על פי הפסוקים "אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני אם לא אזכרכי אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי", מכאן למדו למצא זמן מיוחד להזכיר החורבן דוגמת תיקון חצות, וכן חיוב בכל שמחה להזכיר חורבן ירושלים דוגמת ששוכרים כוס בחתונות. – זה לפי פשט הדברים, אך לפי סודם של דברים בוודאי בעת זו, זה הזמן להשתתף עם צער הקב"ה באותה עת ששואג על נווהו.

איתא בטור אורח חיים סימן א' ישכים קודם אור הבוקר לקום להתחנן לפני בוראו... וטוב למי שמקדים, שיכוין לשעות שמשנתות המשמרות, שהן בשליש הלילה, ולסוף שני שלישי הלילה, ולסוף הלילה, שבאלו הזמנים הקב"ה נזכר לחורבן הבית ופיזור ישראל בין אומות העולם, והתפילה שיתפלל אדם באותה שעה על החורבן והפיזור רצוייה וקרובה להתקבל. ויפיל תחינתו לפני המקום, אחד המרבה ואחד הממעט

ובלבד שיכוין לבו בתחנוניו, כי טוב מעט בכוונה מהרבות בהם שלא בכוונה. - תיקון חצות ניתן לעשותו יחיד, ללא מנין, בשעת חצות, מתיישבים על הארץ, (ופורסים בד או שמיכה לחצוץ בינו לרצפה) חולצים מנעלים, וקוראים מספר פרקי תהילים תפילות וקינוות: קודם אומרים את הוידוי לאחר מכן קוראים את מזמור קל"ז "על נהרות בבל" ומזמור ע"ט "מזמור לאסף" ואומרים את פרק ה' במגילת איכה, "זכור ה' מה היה לנו". אחרי כן אומרים קינוות, עדה עדה כפי מנהגה, ולסיום אומרים את פסוק "התנערי מעפר קומי" וגו'. התיקון כולל את תיקון רחל שזה בכי וצער על החורבן ואת תיקון לאה - תהילים לשם בניית הבית.

רבי נחמן מברסלב חידש שדווקא ככל שהדורות נמוכים יותר (דורותנו אנו) כך ערך הקימה בחצות ותיקון חצות גדל, וגדול פעולו בשמים לעין ערוך, כי דוקא אדם השפל הוא זה שיכול להיכנס למקום הנמוך ולגאול משם את ניצוצי הקדושה.

פרק י"ב

סדר תיקון חצות מאדמו"ר הזקן

ואחר הדברים והאמת האלה, כל החיל אשר נגע יראת ה' בלבם, יסירו מסוה הבושה, ויתאספו אגודות אגודות, עשרה או פחות, או אפילו ביחידות, ויעשו כסדר תיקון חצות הנדפס בסידורים. והנה הגם שהזמן המובחר הוא בחצות האמיתי דוקא (דלא כמגן אברהם), אף על פי כן אין זה לעכב, אלא תחלת זמנה היא מתחלת האשמורה התיכונה, כמ"ש בזוהר פ' ויקהל, שהן שתי שעות לפני חצות האמיתי, בקיץ ובחורף, וסוף זמנה נמשך עד אור היום, למי שלא היה יכול להקדים, כמ"ש בפרי עץ חיים, ולשומעים יונעם, ותבא עליהם ברכת חז"ל, שכל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה לעתיד, דכתיב: (ישעיה פרק סו י-יא) "שִׁמְחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בָּהּ כָּל אֲהַבֶיהָ שִׁישׁוּ אֶתָּה מְשׁוּשׁ כָּל הַמְתַאבְּלִים עָלֶיהָ. לְמַעַן תִּינָקוּ וּשְׂבַעְתֶּם מִשֵּׁךְ תִּנְחֲמֶיהָ לְמַעַן תִּמְצְאוּ וְהִתְעַנְגְתֶּם מִזֵּי כְבוֹדָהּ", אמן כן יהי רצון.

וכה יעשה: ישב על הארץ אצל המזוזה שבפתח ורגליו יחפים ממנעל ויתן אפר מקלה על מצחו במקום הנחת תפילין ובשמו האפר יאמר: (ישעיה פרק סא ג) "לְשׁוֹם לְאַבְלֵי צִיּוֹן לְתֵת לָהֶם פָּאֵר תַּחַת אֶפְרַיִם שְׁשׁוֹן תַּחַת אֶבֶל מַעֲטָה תַּחַת רוּחַ כְּהֵה וְקָרָא לָהֶם אֵילֵי הַצֶּדֶק מִטַּע יִדְוֹד לְהַתְפָּאֵר."

פרק י"ג - הלכות תיקון חצות מהבן איש חי

בספר בן איש חי פרשת וישלח שנה ראשונה (אות ב-ד) וז"ל: הקם בחצות לילה ולמד תורה ולא היה יכול ללמוד עד אור הבוקר דמוכרח לישן, מכל מקום ישתדל לקום אחר שינתו, מעט קודם עמוד השחר לעסוק בתורה, כדי לחבר הלילה עם היום בעסק התורה, וכאשר מפורש בדברי רבינו האר"י ז"ל בשער הכונות, שצריך האדם להיות ניעור בחצות לילה, ויקרא תיקון חצות ויעסוק בתורה, ואם אינו יכול להיות ניעור כל חצות אחרונה של הלילה, אין הכי נמי יחזור לקום כמו חצי שעה קודם עלות השחר לעסוק בתורה, וזה שנאמר "אעירה שחר" אני מעורר השחר, דהעיקר הוא שיהא נעור בעת עמוד השחר, וחבור זה של לילה ויום יזהר בו גם בערב בסוף היום עם הלילה בעסק התורה.

ירא שמים יהא זריז ונשכר, שיקדים לבדוק נקביו קודם עלות השחר, באופן שלא יחבר לילה ויום בהיותו בבית הכסא, וצריך שישים עין השגחתו בדבר זה להזהר בו, ומי שהוא ניעור כל הלילה שעשה תיקון כרת או ליל שבועות והושענא רבא, שכתבנו שיכרך ברכות השחר אחר חצות לילה, ורק ברכת התורה יכרך אחר עלות השחר, ואם הוא מסופק בעליית השחר שאינו יודע אם עלה או לאו, יזהר באותם רגעים שהוא מסתפק בהם, לומר בהם פיוטים שירות ותשבחות ולא יהיה יושב ושותק:

זמן תיקון חצות המוסכם על פי הקבלה האמיתית

זמן תיקון חצות המוסכם על פי הקבלה האמיתית, הוא אחר י"ב שעות מחצות היום כשהחמה בראש כל אדם שאז הוא חצות היום בודאי, וכמ"ש רבינו הרש"ש ז"ל בנהר שלום, והנה נודע מ"ש הרב בית דוד ז"ל בסי' ל"ו, דהנץ החמה דארז"ל בכמה דברים של מצות ק"ש ותפלה אינו כשנראה לנו, זריחת חמה בארץ, אלא הוא שעה אחת קודם שתעלה השמש על הארץ ותראה לנו, והביא ראיות על זה יע"ש... אמנם עם כל זה בענין תיקון חצות אין הולכים כאשר תראה לנו זריחתה בארץ, והמדקדק על עצמו להיות ניעור בנקודת חצות, יזהר גם לפי סברת בית דוד ז"ל, וכן המדקדק בעונה אחר חצות, די לנו ללכת אחר סברת בית דוד ז"ל, ושמעתי שגם החסידים בעה"ק ירושלים תוב"ב אין הולכים בתיקון חצות אחר סברת בית דוד, אלא חושבין מזריחת השמש על הארץ, עכל"ק.

פרק יד

בימי בין המצרים רבים נוהגים לומר תיקון חצות אחר חצות היום

בימי בין המצרים רבים נוהגים לומר תיקון חצות אחר חצות היום. ואומרים את סדר תיקון רחל, שתוכנו קינות וצער על חורבן ביהמ"ק. ויתן אל לבו הגלות, ובפרט גלות השכינה אשר היא שוכנת בעפר, וכמו שאמרה השכינה הקדושה למרן השו"ע: זה כמה שנים נפלה עטרת ראשי, ואין מנחם לי, ואני מושלכת בעפר חובקת אשפתות וכו'. ואילו הייתם משערים אחד מאלף אלפי אלפים ורוב רבי רבבות מהצער אשר אני שרויה בו, לא היתה נכנסת שמחה בלבבכם ולא שחוק בפיכם, בזכרכם כי בסיבתכם אני מושלכת בעפר. ע"כ. ואמנם המנהג לומר תיקון חצות אחר חצות היום רק בבין המצרים, אבל בשאר ימות השנה לא נהגו לומר תיקון חצות אלא אחר חצות לילה. – לכתחלה טוב לומר תיקון לאה קודם עמוד השחר, ומכל מקום מותר לומר תיקון לאה גם אחר עמוד השחר, שאינם אלא מזמורים. אבל תיקון רחל אין לומר אחר שעלה עמוד

השחר. (שו"ע ופוסקים - שו"ת אשיב מבשן)

פרק טו

תיקון רחל ותיקון לאה

תיקון חצות נחלק לב' חלקים, הראשון נקרא תיקון רחל, והשני נקרא תיקון לאה. תיקון רחל מדבר על עניני החורבן, ותיקון לאה הוא בעיקר פרקי שבח בקשה והודאה להשי"ת. ברוב לילות השנה אומרים תיקון רחל, ולאחר מכן אומרים תיקון לאה. אולם יש זמנים שבהם אומרים רק תיקון לאה, ואין אומרים תיקון רחל, שאין להזכיר בהם צער [ועוד טעמים על פי הסוד]. ואלו הם הימים שאין אומרים בהם תיקון רחל: ראש חודש [ובער"ח אחר המולד, אף שמתוודים באותו יום], ומראש השנה עד שמיני עצרת, ימי החנוכה, ימי הפורים, כל חודש ניסן, וכל ימי העומר. [אף שמתוודים בימי העומר]. ויש זמנים שאין אומרים בהם לא תיקון רחל ולא תיקון לאה, ואלו הם: ליל שבת, ליל יום טוב, פסח, שבועות, סוכות, שמחת תורה, חול המועד פסח, לילי ראש השנה, לילי יום הכפורים. אבל בחול המועד סוכות אומרים תיקון לאה.

בליל תשעה באב אומרים בו רק תיקון רחל, ואין אומרים בו תיקון לאה, לפי שאסור לקרוא בתורה ביום זה. אבל תיקון רחל אומרים, מפני שעוסק בעניני החרבן. [ואמנם יש חיוב ללמוד תורה ביום תשעה באב, או בימי אבלות, ודלא כמי שאומר שאין חיוב ללמוד בימי האבל, או בתשעה באב, ורק אם ירצה ללמוד ילמד דברים הרעים, שמדברי הפוסקים משמע שגם בימים אלה יש חיוב ללמוד תורה] (שו"ע ופוסקים - שו"ת אשיב מבשן).

בכמה מקומות נוהגים לומר וידוי קודם אמירת תיקון חצות
בכמה מקומות נוהגים לומר וידוי קודם אמירת תיקון חצות, וכן מנהגינו. אמנם אם אומרים את התיקון חצות סמוך לתפלת מנחה, אין ראוי לומר וידוי קודם התיקון, אחר שאומרים וידוי במנחה. וכן אם אומר את התיקון חצות סמוך לוידוי שאמר בקריאת שמע שעל המטה, לא יאמר עוד הפעם וידוי. וכן בחודש אלול ובעשרת ימי תשובה שאומרים בהם סליחות, ואומרים וידוי בתוך הסליחות, לא יאמרו הוידוי קודם תיקון חצות. [כשאומרים התיקון חצות סמוך לסליחות]. (שו"ע ופוסקים - שו"ת אשיב מבשן).

אם אי אפשר לו לקום בחצות, יתגבר על כל פנים לקום קודם עמוד השחר

אם אפשר לו להשכים ולקום בחצות הלילה לעשות אז תיקון חצות, מה טוב, כמו שנאמר: "קומי רוני בלילה לראש אשמורות" וגו' (איכה ב יט) וכמו שהקב"ה מקונן בעת ההיא, שנאמר: "ה' ממרום ישאג וממעון קדשו יתן קולו שאוג ישאג על נוהו" (ירמיהו כה ל), ואומר: "אוי לבנים שבעוונותיהם החרבתי את ביתי ושרפתי את היכלי והגליתים לבין האומות" (ברכות ג א) ואם אי אפשר לו לקום בחצות, יתגבר על כל פנים לקום קודם עמוד השחר, וכמו שאמר דוד המלך עליו השלום: "אעירה שחר" (תהלים מט קח ג) אני מעורר את השחר ואין השחר מעורר אותי. וגם לאחר חצות הלילה יכול לעשות תיקון חצות. ונהגו ישראל הקדושים תיכף לאחר תיקון חצות לומר פתח אליהו הנביא זכור לטוב (שהוא מתיקוני זוהר), כי הזמן מסוגל לכך ושערי שמים פתוחים (ועיין ספר סגולת פתח אליהו), ואחר כך יעסוק בתורה, איש איש כפי יכולתו. במשניות ובזוהר ועל ידי זה זוכה לנשמה. (שו"ע ופוסקים - שו"ת אשיב מבשן).

כל העוסק בתורה בלילה הקדוש ברוך הוא מושך עליו חוט של חסד ביום

תנא רבי חייא: כל העוסק בתורה בלילה, שכינה כנגדו, שנאמר: "קומי רוני בלילה לראש אשמורות שפכי כמים לבך נכח פני ה'" (איכה ב יט). פירוש, שהשכינה היא אז כנגדך. ואמרו חז"ל (חגיגה דף יב ע"ב): אמר ריש לקיש כל העוסק בתורה בלילה הקדוש ברוך הוא מושך עליו חוט של חסד ביום, שנאמר: "יוםם יצוה ה' חסדו", ומה טעם יומם יצוה ה' חסדו, משום "ובלילה שירה עמי", ואיכא דאמרי אמר ריש לקיש כל העוסק בתורה בעולם הזה שהוא דומה ללילה הקדוש ברוך הוא מושך עליו חוט של חסד לעולם הבא שהוא דומה ליום שנאמר יומם יצוה ה' חסדו ובלילה שירה עמי. (שור"ע ופוסקים - שו"ת אשיב מבשן).

פרק טז

ענין בין המצרים - לבכות בכייה ממש על חורבן הבית

כתב האר"י ז"ל ב"שער הכוונות" "ענין בין המצרים והם עשרים ואחת ימים שבין י"ז לתמוז עד תשעה באב. מנהג טוב וכשר הוא מאד לכל בעל נפש לשבת באבלות אחר חצי היום בכל אלו הימים ולבכות בכייה ממש על חורבן הבית. וטעם היות זה אחר חצות היום הוא כי אז הוא התעוררות הדינין בסוד "כי ינטו צללי ערב" אשר לסבה זו נשרף ההיכל אחר חצי היום, ודבר זה עושה תועלת גדולה בנפש האדם. - וענין (תיקון חצות של) חצות הלילה אין צורך להזכירו כי אפילו בכל שאר הלילות צריך להתאבל על החורבן, ומכל שכן בלילות בין המצרים שצריך להוסיף בבכייה. ועליו נאמר (ישעיה סו י) "שִׁמְחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בָּהּ כָּל אֲהֻבֶיהָ, שִׁישׁוּ אֶתְהָ מְשׁוֹשׁ כָּל הַמְתָּאֲבָלִים עָלֶיהָ", עכ"ל.

פרק יז

תיקון חצות מציל מאסונות ומשמד רח"ל

תיקון חצות של ח"ר יהודה פתיה ע"ה: מו"ר הרב שליט"א מספר שבתקופה שהגרמנים הארורים ניסו להיכנס לארץ ישראל דרך מצרים, כבר נודעו ברבים המעשים הנוראיים שלהם במחנות ההשמדה.

יצא פעם האדמו"ר מגור "האמרי אמת" זצוק"ל לרחובות ירושלים בלילה, מרוב צער על הצרות התוכפות את עם ישראל. זימן לו הקב"ה לשמוע בכיות נוראות מבית הכנסת עזרא הסופר בירושלים. נכנס לשם וראה את חכם רבי יהודה פתיה זצוק"ל יושב על הרצפה בתיקון חצות ובוכה בדמעות שליש על חורבן הבית, על הריגת הצדיקים ועל גלות השכינה כמו שמתוקן בתיקון חצות. - התבונן האדמו"ר וראה שמתחת מקום מושבו של הרה"ג פתיה זצוק"ל הניחו תלמידיו שתי כוסות שיאספו את כל הדמעות שנוטפות מעיניו מרוב בכי נורא והיו הכוסות מלאות דמעות. עמד שם האדמו"ר זצוק"ל והשתומם כשעה חדא. אחר כך עמד ואמר, אילו היו בישראל עוד כמה צדיקים שבוכים כך על חורבן בית המקדש - לא הייתה יכולה להתרחש השואה באירופה. [בנוסף אחר אילו היו עושים כן התלמידי חכמים באירופא לא היתה קוראת השואה!].

אמר את התיקון על התכריכים והיו ספוגים בדמעות של התיקון חצות שלו

תיקון חצות של הרה"ג סלמאן מוצאפי זצוק"ל: חשיבות מיוחדת יש לאמירת תיקון חצות בימים אלו גם בלילה וגם ביום. בלילה גם תיקון רחל וגם תיקון לאה. וביום רק תיקון רחל. וחשוב מאוד לומר את התיקון בבכיה מעומק הלב, כשמבינים את עומק הצער של השכינה בחורבן הבית ובגלות - והיה חכם אחד. חסידא קדישא ופרישא. ח"ר יעקב מוצפי ע"ה שהיה צדיק וחסיד ולא היה עובר עליו לילה בלי תיקון חצות בבכי גדול בדמעות שליש. וכשהיה אומר את התיקון היה אומר אותו על התכריכים שקנה לעצמו לאחר מאה ועשרים, והיו התכריכים של הרב ז"ל ספוגים בדמעות של התיקון חצות שלו. - כשנפטר לבית עולמו באו אנשי החברה קדישא שלא הכירו את מעלתו וראו את התכריכים שלו ולא הבינו את מעלתם וערכם. אמרו לי: לא נקבור אותו עם התכריכים הללו שהם לא של פשתן. אמרתי להם: אפילו הם של כותנה הם חשובים ביותר, כי אין ערך למעלת הדמעות של הצדיק הגדול הזה. בכל אופן תבדקו אותם, בודאי הרב ז"ל לא היה מקמץ במצוות לקנות תכריכים שאינם מהודרים. שלחו אותם לבדיקה ומצאו שהם באמת של פשתן, רק שמרוב דמעות השתנה צבעם ונראו כמו סוג אחר של אריג. - אחרי שאנשי החברה קדישה טיפלו בו, התחילו לעכל לאט לאט את המשמעות של התכריכים הקדושים הללו שהם זלזלו בהם בתחילה. הם נפגשו עם הצער

והבכי של הצדיק המיוחד הזה על השכינה הקדושה, ונרעדו. כשסיימו את המלאכה נגש אלי ראש החברה קדישא ובידו מטר אחד של פשתן ממה שהכין הרב לעצמו שנשאר להם מיותר. הוא ביקש רשות לקחת אותו לעצמו להקבר בו אחרי מאה ועשרים, אמרתי לו: עם כל החשיבות, יש הלכה. על פי שולחן ערוך זה שייך לבן שלו שהוא היורש ולא לי. שאל אותו אם יתן לך. כמובן שהבן לא ויתר על דבר כל כך מיוחד של צדיק כל כך עליון.

פרק י"ח

כוח לומדי הזוהר

צְרִיכִים לְדַעַת שְׁכָל דְּבָר טוֹב, וּבִפְרָט דְּבָר כְּזֶה שְׁכָל הָעוֹלָם וְכָל הַגְּאוּלָּה תְּלוּיָה בְּזֶה, יִשְׁנֶן הֶרְבֵּה מְנִיעוֹת, אֲבָל עִם רְצוֹן חֲזָק יְכוּלִים לַעֲבֹר עַל הַכֹּל, וְיְכוּלִים לְהִגִּיעַ לְכָל מֵה שְׁרוּצִים בְּאַמֶּת עִם סִייעָתָא דְשִׁמְיָא, כְּמוֹ שִׁכְתוּב בְּזוֹהַר הַקְדוּשׁ "כִּד בָּעֵי בְר נִשׁ לְאַתְדַּכְיָא כְּמָה אֲנוּן דְּמִזְמָנִין לִיָּה", וְהַפְרוּשׁ, כְּאֲשֶׁר בֶּן אָדָם רוּצָה לְהִטָּהֵר כְּמָה מְלָאכִים עוֹזְרִים לוֹ, שֶׁהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ שׁוֹלֵחַ לוֹ מְלָאכִים קְדוּשִׁים לְלוּוֹת אוֹתוֹ וּלְסִיעַ בְּעָדוֹ. – וְלוֹמְדֵי הַזוֹהַר נִקְרָאִים מְזַכֵּי הֶרְבֵּים הֵכִי גְדוּלִים בְּעוֹלָם שְׁהֵם מְטַהֲרִים נִשְׁמָתָם וְנִשְׁמַת כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, וּמַצִּילִים אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִכָּל גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת וְרָעוֹת בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת, בְּנוֹדָאֵי כַּחַם רַב וְעָצוּם וּבִרְכָּתָם עוֹשֶׂה פְרוֹת וּתְפִלָּתָם נִשְׁמָעַת.

מורי ורבותי קהל קדוש! עד מתי תהא שכינתא בגלותא? היאך לא נחוס על אבינו שבשמים? – מלך המשיח מתגולל ביסורים ומתחנן אלינו, הוא רוצה לבוא, השם יתברך רוצה לגאלנו, וכל זה תלוי רק בנו!!! – ומה העצה? משה רבינו אליהו הנביא והרשב"י זיע"א נתנו לנו עצה טובה קלה ומועילה מה לעשות לקירוב הגאולה, וכיצד נזכה שיבוא תיכף ומיד. – אחים יקרים! כולנו ביחד יכולים להביא אותו, תיכף ומיד בעזרת השם. א. באחדות ואהבת ישראל. ב. עלינו להרבות מיליוני שעות תורה. ג. ולזכות לכל זה, יכולים רק בלימוד זוהר הקדוש.

בשתי שעות אלו נביא את המשיח!!!

רבותי יש לנו כאן ב"ה קידוש השם גדול ונורא! כולם מתאספים למען הרבות כבוד שמים!!! כאשר כל אחד בכל העולם כולו יתרמו

להאברכים וכשיהיה לנו די כסף ניקח 50 אברכים ונעשה סיום מידי יום ביומו, בעזהי"ת עד שכל אחינו בני ישראל יהיה שותפים למעל הסיום הזוהר העולמי בציון הרשב"י הקדוש במירון עתה מובן איך בזיכוי הרבים לא יבואו לידי חיסרון כי מכפיל את זכויותינו למיליארדי שעות תורה עד אין קץ, וכמו שכתוב בזוהר הקדוש שהגאולה האחרונה תבוא רק בזכות ובכוח התורה הקדושה, וכתבו המקובלים שהעצה היחידה להינצל ממלחמת גוג ומגוג^א היא, ללמוד תורת הסוד ולימוד הזוהר הקדוש בראשונה, ותיכף ומיד מגיע המשיח.

ביאת המשיח בזכות הזוהר בגימטריא (1434) כמנין לקראת בואו של משיח - [שזוהי ההכנה הטובה ביותר לבואו של המשיח - לימוד הזוהר].

פרק י"ט

כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמוד קבלה, פי גדול כחה לקרב הגאולה

רבותינו הפליגו בשבחה וערפה של תורה הנלמדת בשבתות על פני זו הנלמדת בימות החל, כלשון הזהר הקדוש סוף פרשת "שלח לך" - זכאה חולקיהון דכל אינון דמשתדלין באורייתא, יומא דשבתא משאר יומין^א.

מִרְנָא הִרִי"ח הַטּוֹב, בְּסִפְרוֹ "בֶּן אִישׁ חַי" פְּרֻשֵׁת שְׁמוֹת שְׁנָה שְׁנִיָּה, כְּתִבּ וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: כְּתִבּוּ הַמִּקְבָּלִים ז"ל: דְּגְדוֹל פֻּעַל הַנַּעֲשֶׂה מַעֲסָק הַתּוֹרָה

את הזוהר הקדוש כל השבוע בלי הפסק.
למוד הזהר הקדוש צילא דמהימנותא פסקה: כתוב בתהלים (פְּרָק ק"מ ח) "ה' אֵל-נִי עֲזָ יִשׁוּעָתִי סִפְתָּה לְרֹאשִׁי בְּיוֹם נָשָׁק".
ובירושלמי (בְּמֹת דף עח) אָמְרוּ: דְּכָר אַחֵר "בְּיוֹם נָשָׁק" זֶה נָשָׁקוֹ שֶׁל גּוֹג. וְכָתְבוּ הַמִּקְבָּלִים דֶּהֱסִכֵּךְ שֶׁל הַסֵּפֶה בְּבַחֲיִנַת בִּינָה, הַנִּקְרָאת אִם הַחוּפְפֶת עַל הַבְּנִים בְּצֵלָא דְמַהֲיִמְנוּתָא, וְכִמּוֹ כֵּן הַזֹּהַר הַקְדוֹשׁ שֶׁלְמוּדוֹ בְּבַחֲיִנַת בִּינָה, נִחָשֵׁב לְסִכְף וְצִילָא דְמַהֲיִמְנוּתָא, וְכִסְפֵּךְ וּמִגֵּן בְּיוֹם נָשָׁק שְׁמֵצִיל מִמִּלְחָמַת גּוֹג וּמָגוֹג. (פְּדִי עֲרֻבוֹת).

יא. ישראל מתאחדים בזוהר הקדוש בגימטריא (1679) כמנין בסוכות תשבו שבעה ימים. [וענן ה' עליהם יומם], שהשכינה הקדושה חופפת על ישראל, וזוכים ל"סכותה לראשי ביום נשק", [עיין ירושלמי יבמות ע"ה, וכמו שתמיד היה דורש בפתיחה לירחי כלה מרן בעל "אבי עזרי" את הפסוק הזה, על סכנת האטום], ובזכות התאחדות עם ישראל בלימוד הזוהר הקדוש, ניצל ממלחמת גוג ומגוג, ועוד, כמו שהתורה צוותה עלינו בסוכות תשבו שבעת ימים, כך חייבים ללמוד

ביום שבת, אֶלֶף פְּעָמִים יוֹתֵר מִן הַנִּעְשָׂה מַעֲסָק הַתּוֹרָה שֶׁל יָמֵי הַחוּל.
עַכְלָ"ק. וּבִאֲוִירוֹ: עַל פִּי מֵאֲמַר חַז"ל, דִּיּוּמוֹ שֶׁל הַקָּבָ"ה אֶלֶף שָׁנִים,
שֶׁנֶּאֱמַר כִּי אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ כִּיּוֹם אֶתְמוּל וְגו' – וְשַׁבַּת קוֹדֵשׁ הִיא מַעֲיֵן
עוֹלָם הַבָּא – זֹאת אוֹמֶרֶת, כִּיּוֹמוֹ שֶׁל הַקָּבָ"ה. אִם כֵּן בְּשַׁבַּת קוֹדֵשׁ הַכֹּל
בְּעֶרְךָ שֶׁל יוֹמוֹ שֶׁל הַשֵּׁי"ת וְיִתְעַלֶּה, אֲשֶׁר עַל כֵּן, כָּל פְּעֻלָּה קְדוּשָׁה בְּשַׁבַּת
קוֹדֵשׁ, עוֹלָה אֶלֶף יְדוֹת, לְעֶרְךָ יָמֵי הַחוּל. (מִצָּא חֵן בַּמְדַּבֵּר). – רַבְּנּוּ מְרַדְּכִי שְׂרַעְפִּי
זי"ע הַתְּבַטָּא פַּעַם בְּאֲזֵנֵי מְקַרְבִּיו וְאָמַר: "שַׁעָה שֶׁל לְמוֹד תּוֹרָה עַל דֶּרֶךְ הַפֶּשֶׁט
בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, שָׁוֶה לְלִמּוּד שָׁנָה שְׁלֹמָה בְּיוֹם חַל. וְשַׁעָה אַחַת שֶׁל לְמוֹד זֹהָר
וְקַבְלָה בְּיוֹם חַל, הִיא כְּמוֹ שָׁנָה שֶׁל לְמוֹד פֶּשֶׁט בְּיוֹם חַל. וּפְסָק הַגַּה"ק הַכֹּף
הַחַיִּים (קנ"ה סק"ב), דְּלִמּוּד הַזֹּהָר יִחְשַׁב לְלִמּוּד הַקַּבְלָה. – וּכְבָר דְּבַר בְּקִדְשׁוֹ
מֵהָר"ש בּוֹזְגָלוֹ זי"ע מֵאוֹר עֵינֵינוּ בַּעַל "הַפֶּסֶא מֶלֶךְ" דְּלִמּוּד הַזֹּהָר הַקְדוּשׁ
עוֹלָה שַׁעָה אַחַת לְעֶרְךָ שָׁנָה שֶׁל לְמוֹד הַפֶּשֶׁט, וְהוּבָא פְסָקוֹ בְּכֹף הַחַיִּים (סימן
קנ"ה סק"ב), וז"ל: "הַפֶּסֶא מֶלֶךְ" (תְּקוּן מ"ג): כִּי לְמוֹד הַזֹּהָר הַקְדוּשׁ בְּגִירָסָא
בְּעִלְמָא בּוֹנָה עוֹלָמוֹת, וְכָל שָׁכֵן אִם יִזְכֶּה לְלַמֵּד וּלְהַבִּין אֶפְלוּ פְרוּשׁ מֵאֲמַר
אֶחָד, יַעֲשֶׂה בּוֹ תְּקוּן לְמַעַלָּה בְּשַׁעָה אַחַת מֵה שְׁלֹא יַעֲשֶׂה בְּלִמּוּד הַפֶּשֶׁט שָׁנָה
תְּמִימָה, וּמִבְטָח לוֹ שֶׁהוּא בֶּן עוֹלָם הַבָּא מְבַנֵּי הֵיכָלָא דְּמִלְכָּא, וְיִהְיֶה מֵרֹאֵי
פְנֵי הַמֶּלֶךְ הַיּוֹשְׁבִים רִאשׁוֹנָה בְּמִלְכוּתָא דְּרַקִּיעָא.

גַּם בְּתִקּוּן ל' כָּתַב (הַפֶּסֶא מֶלֶךְ), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: כְּמָה גְדוֹל חֵיבוֹב עַל תְּלִמִּיד חָכָם
לְלַמֵּד קַבְלָה. וְעֲנִשָּׁם כְּמָה גְדוֹל אִם אֵינָם לוֹמְדִים קַבְלָה וְגוֹרֵם אֶרֶךְ גְּלוּתָא
כִּי הֵם מַעֲכִיבִים הַגָּאֹלָה רַחֲמָנָא לִיצְלָן, כִּי יַעֲשֶׂה בְשַׁעָה אַחַת בְּלִמּוּד הַקַּבְלָה
מֵה שְׁלֹא נַעֲשֶׂה בְּלִמּוּד חֲדָשׁ יָמִים בַּפֶּשֶׁטִּי הַתּוֹרָה, כִּי גְדוֹל כַּחַה לְקָרֵב הַגָּאֹלָה.

הַעוֹלָה מְדַבְּרֵי רַבּוֹתֵינוּ הַפֶּסֶא מֶלֶךְ וְהַרִי"ח הַטּוֹב זי"ע, דְּהַלּוּמֵד שַׁעָה זֹהָר
הַקְדוּשׁ בְּשַׁבַּת קוֹדֵשׁ, כְּלֹמֵד אֶלֶף שָׁנָה פֶּשֶׁט בְּיוֹם חוּל. וּלְפִי זֶה,
אִם יִזְכֶּה לְלַמֵּד שֵׁשׁ שָׁעוֹת זֹהָר הַקְדוּשׁ בְּשַׁבַּת קוֹדֵשׁ, הֵרִי שְׂזֻכָּה לְתַקֵּן כָּל
הַשִּׁית אֶלְפִּין יָמֵי הַבְּרִיאָה. וּבִנְוֶסֶף עַל כֹּף חֲדוּשׁוֹ שֶׁל בַּעַל אוֹרְחוֹת צְדִיקִים
(שַׁעַר הַשְּׂמִיחָה) הַמְּבָאָר דְּלִמּוּד (וְכָל מִצְוָה) הַנִּעְשָׂה בְּשִׂמְחָה עֲרֻכּוֹ כְּפּוֹל אֶלֶף, יוֹצֵא
שְׁכָאֲשֶׁר יְהוּדֵי לּוֹמֵד בְּשַׁבַּת קוֹדֵשׁ וּבְשִׂמְחָה תּוֹרַת הַרְשָׁב"י – "הַזֹּהָר הַקְדוּשׁ"
עוֹלָה בְּשַׁעָה אַחַת לְעֶרְךָ שֶׁל מִלְּיוֹן שָׁנָה (לְמוֹד פֶּשֶׁט בִּימֵי הַחוּל). וּבִיסוּרִים כְּפּוֹל
מֵאָה, סֵךְ הַכֹּל לִימּוּד זֹהָר הַקְדוּשׁ שַׁעָה בְּשַׁבַּת שְׁוֹנָה מֵאָה מִלְּיוֹן שָׁנָה
תּוֹרָה!!!!!! וְשִׁנְיָה אַחַת כ־28.000 שָׁנָה תּוֹרָה. צָא וְחִשַּׁב בְּלִימּוּד הַזֹּהָר
הַקְדוּשׁ בְּשַׁבַּת, בְּכָל שְׁנֵיָה אֶתָּה מְשַׁמַּח אֶת הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמְקַיֵּם אֶת הַפְּסוּק
"וְעַתָּה יִגְדֵּל נָא כ"ח ה'".

אם כולנו נתאחד באהבה ונלמד זוהר הקדוש יבוא העולם לתקונו השלם

צא ולמד: שעה אחת של למוד זהר הקדוש בשבת קדש, יותר מאלף שנים פשוט ביום חל. "על כן יאמרו המושלים בואו חשבון". - הבה ונתבונן: כאשר לומדים זהר הקדוש שש שעות בשבת קדש, מתקן את כל ששת אלפים השנים של העולם. אם כולנו נתאחד באהבה ונלמד זוהר הקדוש יבוא העולם לתקונו השלם. - על ידי למוד שעה אחת זהר בשבת קדש אפשר להביא הגאולה שלמה: בספר ישעיה (פרק ס' פסוק כ"ב) נאמר: "הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום אני ה' בעתה אחישנה". - וצריך באור, מה כונת הפסוק שהקטן יהיה לאלף, איך יכול להיות שכן אדם קטן יזכה להיות לאלף והצעיר לגוי עצום? - ונפרש בהקדם את פסוק כ"א, שאמר: "ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר", דהנה איך יכול להיות ועמך כלם צדיקים וכו', הלא הקדוש ברוך הוא נתן לנו יצר הרע די גדול, וצריך לנהל אתו מלחמה כבדה, וקשה מאד לנצח אותו, ומי יימר דהוי צדיק? - ולבאר זאת נקדים דברי המפרשים: בתרגום יונתן על ישעיה (פרק ס' פסוק כב): "דזעיר בהון יהי לאלפא ודחלש לעם תקיף אנא ה' בזמנה איתנה". ובמלבי"ם שם: "הקטן יהיה לאלף" - ברבוי הכמות, "והצעיר" - בכח "יהיה לגוי עצום" - ברבוי האיכות בכח ועצמה, והגם שאני מתמהמה עתה והעם חלשים ומעטים, הנה אני ה' בעתה אחישנה - בבא העת המיעד אעשה הדבר בזריזות (פי זה גדר פעל חיש) ואמלא את הבטחתי, עכ"ל.

והבאור הוא, על פי דברי הבן איש חי והכסא מלך זי"ע בענין למוד בשבת קודש, שעל ידי שילמד בשבת קודש שעה אחת זהר, זה כמו שלמד אלף שנים, ואם לומד שש שעות בשבת, נחשב כמו שלמד ששת אלפים שנה כנגד ימי בריאת העולם. ועל ידי כך נזכה לאני ה' בעתה אחישנה" - בבא העת המיעד אעשה הדבר בזריזות כמו שכתב המלבי"ם. ובזה יבארו הפסוקים "ועמך כלם צדיקים", שאם כלנו נתאחד ונלמד וגם לגרס בזהר הקדוש, נזכה להיות צדיקים, "לעולם יירשו ארץ" ונזכה לירשת הארץ, "נצר מטעי מעשה ידי להתפאר", שהקב"ה יוכל להתפאר אתנו במה שזכינו בלמוד של שש שעות לקים את כל הבריאה ששת אלפים שנה, ועל ידי כך נזכה למה שאמר בפסוק הבא "הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום אני ה' בעתה אחישנה", ושאלנו איך יכול להיות שהקטן, אפילו ילד קטן, פשוטו כמשמעו, יהיה לאלף, והצעיר לגוי עצום?

ועתה מתבאר: שעל ידי שילמד שעה אחת בזהר הקדוש בשבת קדש, שנחשב כפול אלה – וכך כל אחד יחשב לאלף.

פרק כ'

הרמח"ל ראה זאת מקדם והקדים רפואה למכה, ותקן בישיבה שלו שילמדו זהר בלי הפסק

עוד מצאנו ענין למוד הזוהר הקדוש במשך שש שעות וסגלתו, (בספר אגרת מסע אור החיים הקדוש, כתב יד אחד מתלמידיו), וז"ל, ולמדנו עד ששה שעות, ובסוף ו' שעות נתמלא הבית ריח טוב אשר כמוהו לא נהיה. ועוד מצאנו ענין למוד שש שעות זוהר הקדוש (באגרת הרמח"ל): ... והגאון ר"י באסאן רבו של רבינו שאל את רבינו לבאר לו סוד הענין שיהיה כח כזה להסטרך אחרך נגד התורה, ורבינו השיב לו בבאור מספיק סוד כל הענין, וכן כותב לו רבינו, כי הוא ראה זאת מקדם והקדים רפואה למכה, ותקן בישיבה שלו שילמדו זהר ותקונים וזהר חדש בלי הפסק מעלות השחר עד צאת הכוכבים. ועוד הוסיפו בלמוד התמידי של הזוהר הקדוש ללמד כל היום כלו ועוד שש שעות בלילה, חוץ מן הלילות ממוצאי יום כפור וכו', וכן הוסיפו שלא לפסק מן הלמוד של הזוהר אפלו בזמן הלמוד הכללי של כבוד מורנו הרב רבי משה חיים (זללה"ה).

(יורים משה משפט הבה"ת אות יד)

פלאי פלאות: מכאן יכולים להבין את גדל הכח של יהודי פשוט הלוקח על עצמו ללמד זהר הקדוש בשבת קדש שש שעות, שבכך הוא מחזיק את כל הבריאה כלה, מיום בריאת העולם עד ביאת המשיח שיתגלה בב"א. מכאן יכולים להבין איזה כח גדול יש בזהר הקדוש שמתקן את כל העולם כלו. האם נוכל לשער גדל העצמה של למוד כזה? האם נוכל לאמץ את כחו הרב? האם נוכל לדמין מה קורה ברכיע בעת למוד הזוהר הקדוש? הרי זה אש להבת שלהבת שמנקה ומזכך את האדם עם כל העולם כלו, ומביא אותו לדרגות עליונות וסיעתא דשמיא בכל. – ובגלל זה כתב החפץ חיים שעל למוד הזוהר אין שום הגבלות... (החפץ חיים)

בשמישיה יבוא, אברכי כולל חצות הרשב"י וכל התומכים בהם יהיו הראשונים לקבל פני משיח צדקנו

ב"ה שענין לימוד הזוהר הקדוש נכנס חזק מאוד גם אצל האשכנזים, שפשוט לא ידעו ממושג כזה שכל יהודי צריך ללמוד זוהר הקדוש,

וחשבו שזה ענין רק למקובלים ונסתרים, ועכשיו כמעט יום יום מטלפנים אלי יהודים מירושלים בני ברק, ובתוכם גם אברכים מופלגים, שאין להם בבית זוהר הקדוש, ורוצים לזכות להכניס הבושם הזה אל ביתם וללמוד ולסיים, ושוב ללמוד בזוהר הקדוש.

ורק אלו שלומדים זוהר הקדוש נקראו בשם חכם, ואילו במקומות אחרים נקראו רק בשם רבי? כל זה בא מדבקתם בלימוד הזוהר הקדוש!!! וכתוב בספרים הקדושים שרק מי שלומד תורת הסוד נקרא בשם חכם"י, וב"ה שראים היום שפשוטי העם סיימו כבר כמה פעמים את הזוהר הקדוש ולא הולכים לישון כל לילה לפני שלומדים זוהר הקדוש, וכל זה מכוח אמונתם התמימה והטהורה. וכל הברכות"י והישועות ניסים

זוהר, שהעוסק בתורת מ"י - לימוד הזוהר בבחינת בינה - הוא הנקרא חכם, וישמר אל"ה ראשי תיבות: לימוד אמרות ה' זוהר, הוא יזכה לויתבונו מלשון "יסובבנהו יבוננהו" כמו שביאר התרגום: "נטריונו כבבת עיניהון" מלשון שמירה, חסדי ה' שחסי ה' ישמרוהו כבבת העין ויזכה שיהא עליו תמיד עינא פקיאח ההוא עינא דלא נאים כנאמר "הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל" (כדאיתא באידרא רבא קכ"ט ע"ב). עיניו דרישא חוורא, משתננין משאר עינין, לית פסותא על עינא. ולית גבינין על עינא. מאי טעמא. דכתיב הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל. ישאל דלעילא. (תהלים קכ"א) וכתוב אשר עיניך (ירמיה לב) וכתוב פקוחות. ונתנא, כל מה דאיתי ברחמי, לית פסותא על עינא, ולית גבינין על עינא. כל שכן רישא חוורא, דלא בעא מידי. (ס"א נטירא).

יג. כתוב בתורה (דברים כ"ח ב'): "ובאו עליך כל הברכות האלה והשיגוך" האל"ה ראשי תיבות: א'נו ל'ומדי ה'זוהר ה'קדוש, ביאור: כאשר נידבק בתורה ונתקשר לנשמת הרשב"י זי"ע בלימוד הזוהר הקדוש, ומשמים יכריזו עלינו שאנו לומדי הזוהר הקדוש, אז נזכה לכל הברכות הכתובות בתורה ולגאולה שלימה בב"א.

יב. הדוחה חלק הנסתר של התורה, דוחה פלה, ונענש: כל התורה פלה, חלק הנגלה והנסתר, הכל אחדות אחד, והדוחה חלק הנסתר שאינו חפץ בה, דוחה פלה ונענש, כי הדוחה חלק מן האחדות פאלו דוחה פלו. ומפל שפן המלעיג על דברי חכמים העוסקים בחקמה זו להשפיע להשכינה, כמו שכתב בספר הקנה לו חכמו ישכילו זאת, כי הלומד כל התורה פלה לא נקרא חכם רק למדו, כי אם הלומד פדי להשפיע למדה הנקראת זא"ת וכו'. וזה שכתוב הנעור בלילה, הינו שהוא נעור ועוסק רק בלבושי התורה בחלק הנגלה הנקרא לילה פידוע, ואינו חפץ באו"ר התורה, כי או"ר גימטריה ר"ז, הינו ברזי התורה וסודותיה, שזהו בחינת תורת השם שנקרא יום, הרי זה דומה פאלו דוחה את האחדות פלו ומתחייב בנפשו, מה שאין פן אם חפץ גם בחלק הנסתר שבתורה, הגם שאי אפשר לו להשיגו, על זה נאמר כי אם בתורת השם חפצו, וכמו שפירש האלשיך, וכאלו השיג גם חלק זה שבתורה, כי התופס חלק מן האחדות פאלו תופס פלו כו'. (תולדות יעקב יוסף פרשת קדושים. וכן כתוב בספרו כתנת פסים פרשת קדושים).

כתוב בתהילים (פרק ק"ז מ"ג) "מי חכם וישמר אלה ויתבוננו חסדי ה'" יש לרמז מ"י בבחינת חמישים שערי בינה, כמבואר בתיקוני

ונפלאות בזכות הלימוד הקדוש הזה, כי הרשב"י זי"ע כוחו רב ועצום עד כדי שאמרו עליו בזוהר הקדוש, אילו לא ניתנה תורה בסיני אלא נתן לנו השם את רבי שמעון בר יוחאי דיינו, שממנו תתגלה ותאיר לעולם התורה.

(זוהר פרשת פנחס דף רמ"א).

ואפילו בדורנו הפשוט בכל רגע תוכלו להתקשר לנשמת הרשב"י – ולזכות לישועות נפלאות, ובוודאי הרשב"י זי"ע יכיר לכם טובה ותושפעו ממקור הברכות", שכידוע שהזוהר הקדוש מגן ומציל מכל הצרות ומונע פגועים ואסונות.

"בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאולת העם!"

התבטא פעם צדיק ואמר: בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לך, ופליטת העם ששים ושמחים, בעת הזאת יתבונן מלך המשיח בעיניו הטהורות יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנותו אצבע על יהודי מסויים: "בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאולת העם!". כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו. – ובוודאי כשמשיח יבוא, אלו שלמדו זוהר הקדוש, הם יהיו הראשונים, לקבל פניו, ומשיח יאמר להם יישר כוחכם שזרזתם הגאולה, ובזכותכם העולם קיים, ובא על תיקונו השלם. – הלואי שנזכה להיות מן הזוכים המאושרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו – "בזכותך הגעתי".

על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרינו, לגרום לפדות נפשנו, ונלך כולנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח במהרה בימינו אמן.

יד. כל אחד רוצה שידוך טוב! פרנסה בנקל! להמשיך עליו את נשמת הרשב"י עליו ברכה לילדים! ועוד הצלחות ברוחניות השלום ולעורר זכותו, ועל ידי כן בודאי יצליח ובגשמיות, וכאן יש לכל אחד ואחד אפשרות בכל עניינו.